

ทดลองอ่าน

นิทานรัก
ทดลองอ่าน นักรัก

ทดลองอ่าน

LOVE

ทศลองอ่าน

มหาศีลศร
ปาฐกถา
LOVE

ทศลองอ่าน

LOVE

ทศลองอ่าน

"ฝ่าบาท!"

"แค่กอดก็ไม่ได้เหรอ"

เธอมองสามีด้วยความรู้สึกหวามไหว ไม่อาจละสายตาคงอกกว้างนั้นแน่น
อดมไปด้วยกล่อมเนื้อมัดสวย ไส้ขึ้นไปยังป่าหนา ล้าคอสีแทน แล้วหยุดประสานสายตา
คมกริบที่ขโมยหัวใจสาวน้อยสาวใหญ่มาครอง แต่เวลานี้เขาคือสามีของเธอ ทุกตารางนิ้ว
บนร่างกายเขาเป็นของเธอ...ของเธอคนเดียว

ความรู้สึกปรารถนา อยากครอบครองเป็นเจ้าของ ทำให้ลลิสสาทิ้งศีรษะฟิงอกกว้าง
ปล่อยให้อ้อมแขนแกร่งตระกองกอดร่างน้อยไว้ในอ้อมแขนอุ่น

ไม่สำคัญหรอกว่าก่อนหน้านี้เขาเคยโปรดใครมาก่อน...รู้แค่ว่าตอนนี้เขาโปรดเธอ
แล้วก็พอ!

ภาลิสสา

ภัทริมา เชียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2938-1

ภาพประกอบ Kadagan / Shutterstock.com
LightStock91 / Shutterstock.com
Nneirda / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

 JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02 840 4800
เว็บไซต์ www.jamsai.com
อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 439 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์เขียว

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

LOVE เชื่อว่าคงมีนักอ่านหลายคนคิดถึงเรื่อง 'เพลิงรุลี' และหวังว่าจะได้ติดตามเรื่องราวของตัวละครเหล่านั้นอีกครั้ง หลังจากมีเสียงเรียกร้องว่าอยากอ่านภาคต่อ ในที่สุด 'นัทธิดา' ก็พา 'เจ้าหญิงลลิสสา' ที่นักอ่านต่างก็ให้ความรักและความเอ็นดู กลับมาพบทุกคนในเรื่อง 'ฉาติสสา' เล่มนี้แล้วค่ะ ซึ่งเจ้าหญิงน้อยผู้นั้นได้เติบโตเป็นหญิงสาวเต็มตัวแล้ว แต่เรื่องความแสนสนั้นเรียกได้ว่ายังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อมาบวกกับความร้ายกาจของพระเอกอย่าง 'มหาราชฉาติสสา' ที่เคยโผล่หน้าไปพบนักอ่านแบบแวบๆ ในเรื่องเพลิงรุลีมาก่อนหน้านี้ ก็เรียกได้ว่านิยายเรื่องนี้เต็มไปด้วยสีสันและรสชาติเผ็ดร้อนไม่น้อย

แม้ว่าฉาติสสาจะเป็นนิยายรักโรแมนติก แต่ด้วยฉากหลังเป็นประเทศสมมติ และตัวละครหลักของเรื่องต่างก็มีบทบาทหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อประเทศของตน ทำให้เรื่องราวความรักของคู่แต่งงานต่างวัยคู่นี้ไม่จำเป็นต้องมีเรื่องการเมือง การแก่งแย่งอำนาจ และการชิงดีชิงเด่นเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างเลี่ยงไม่ได้ ความผิดหวังพลาดหลังจากสิ่งที่ปรารถนาก่อให้เกิดความแค้นส่งผลให้จิตใจของผู้คนบิดเบี้ยวและแสดงความร้ายกาจออกมา แต่ถึงอย่างนั้นความรักของมหาราชฉาติสสากับเจ้าหญิงลลิสสาก็เรียกได้ว่าหวานสู้กับทุกอุปสรรคจริงๆ ค่ะ ยิ่งพวกเขาเจอเรื่องราวเลวร้ายแค่ไหน ความรักของทั้งคู่ก็ยิ่งงอกเงยและแน่นแฟ้นขึ้นเท่านั้น

หากพร้อมแล้วyarocha เราไปร่วมลุ้นกับความรักของคู่รักต่างวัยคู่นี้ และเอาใจช่วยให้พวกเขาผ่านอุปสรรคจากกลุ่มคนที่ปองร้ายไปพร้อมๆ กันในหน้าถัดไปเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัทธิดา' เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เวียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลกกว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรก ออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือ ให้รักเคียงเรา ค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักเรื่อยไล่มา ตั้งแต่ ให้รักเคียงเรา, จับร้ายมาชนรัก, หมั่นด้วยใจหมายด้วยรัก, เล่ห์ล่อมรัก, พลอยเหลี่ยมเพชร, กลบขบ, สาปกานดา, ลูกเบ็ดซินเดอเรลล่า, บุษบันมนตรา, เพลิงธูลี, บอสคะ หนูจะไม่ทน!, ปรารถนา...คุณอีกสักครั้ง, เจ้าปาวชบวนสุดท้าย, เจ้าสาวสโลว์ไลฟ์, วิวาร์กระปุกลูก, วายร้ายสายเปย์ และ **ฉาลิสสา** ที่คุณผู้อ่าน ถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 17 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันได้ที่ Facebook นัทธิดา

<https://www.facebook.com/nutthida.author> ค่ะ

นัทธิดา

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ

หลง...หลงแน่ๆ!

เด็กหญิงร่างเล็กเหลียวซ้ายที่ขวาที่อย่างจนปัญญา มองไปทางใดก็ไม่พบเซฟที่ตนแอบติดตามมาด้วยสัคนิด ทั้งที่เธอจำได้แม่นยำว่านัดแนะมาเจอกันตรงนี้และเวลานี้นี่นา

ลลิสสาคือเจ้าหญิงน้อยวัยเพียงสิบเอ็ดขวบผู้เป็นแก้วตาดวงใจของรานีอุษมา ด้วยความที่ 'ซุกซนเกินเด็กผู้หญิง และมีความคิดอ่านเกินเด็กในวัยเดียวกัน' ทำให้เจ้าหญิงน้อยมีเพื่อนไม่มากนัก อีกทั้งเพื่อนที่มียังล้วนแล้วแต่เป็นเด็กผู้ชาย หากไม่ใช่ลูกขององค์กรักษ์ ก็เป็นลูกคนงานในตำหนักฤดูร้อนที่รานีอุษมาพำนักอยู่กับหลานสาว ดังนั้นพอสบโอกาสเมื่อใดเจ้าหญิงน้อยจึงมักจะแอบหลบออกนอกวัง ดิตรถคนคริวมาซื้อของสดที่ตลาดเป็นประจำ และวันนี้ก็ไม่ต่างกัน

หลังจากนัดแนะเวลากับหัวหน้าเซฟแล้ว เจ้าหญิงน้อยก็เดินเที่ยวตลาดชายแดนตามลำพังอย่างเพลิดเพลิน เพราะเธอมาบ่อย จึงคุ้นชินกับพ่อค้าแม่ค้าที่นี่แล้ว ตลาดชายแดนเต็มไปด้วยรถราและร้านค้ามากมาย ลูกค้าในตลาดส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้หญิง แต่วันนี้กลับมีชายฉกรรจ์รูปร่างใหญ่โต หน้าตาตุตันเดินปะปนอยู่ในตลาดจนผิดสังเกต

แม้ชายเหล่านั้นจะสวมเสื้อผ้าปอนๆ แต่ท่าทางการเดินเหินกลับเป็น
 จังหวะมั่นคงเหมือนพวกทหารหรือไม่ก็คนที่เคยผ่านการรบมาก่อน ดูแล้ว
 ไม่ใช่คนทั่วไปแน่ๆ ฉาลิสสาแกล้งหยิบรอกเท้าसानบนแผงขึ้นมาดู แต่สายตา
 กลับเหลือบมองรอยสักรูปเสือตรงข้อมือชายฉกรรจ์ที่ยืนห่างจากตนไปเล็กน้อย
 นักรบภูเขา!

ทูลกระหม่อมย่าเคยเล่าว่าคนกษัตริย์ซาลาเป็นคนภูเขา มีรูปร่างใหญ่โต
 แข็งแรง แม้แต่ผู้หญิงก็รูปร่างหนา ไม่บอบบางเหมือนคนพื้นราบแบบพัวร์ม
 ภูมิประเทศที่โอบล้อมไปด้วยแนวเทือกเขาสลับซับซ้อน ทำให้ในอดีต
 ความเจริญก้าวหน้าแทรกซึมเข้าสู่กษัตริย์ซาลาช้ากว่าพัวร์ม แต่ก็มีข้อดีตรงที่
 ทำให้กษัตริย์ซาลารอดพ้นจากการตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตกในยุค
 ล่าอาณานิคมรุ่งเรือง เพราะพื้นที่ที่ยากต่อการโจมตีทำให้กองทหารต่างชาติ
 ไม่สามารถยึดครองกษัตริย์ซาลาได้เหมือนประเทศติดทะเลอย่างพัวร์ม

'ย่าว่าอีกเหตุผลสำคัญคือสมัยก่อนมีนักรบภูเขา'

'นักรบภูเขาคือใครเพคะ'

'เป็นนักรบที่ถูกฝึกมาให้ทนทานต่อทุกสภาพอากาศ ว่ากันว่าคนพวกนี้
 มักมีรอยสักรูปเสือและพกเขี้ยวเสือดัดตัว เชื่อกันว่าเขี้ยวเสือดัดตัวจะช่วยกันภัยร้าย
 ในป่า เสียตายที่ภายหลังถูกปราบอย่างหนัก เพราะมีเรื่องขัดแย้งกับมหาราช
 ของราชวงศ์ก่อน จึงถูกใส่ความเป็นกบฏและจับไปประหาร'

'แล้วไม่มีนักรบภูเขาหลงเหลือเลยหรือเพคะทูลกระหม่อมย่า'

'ยังมีอยู่ เพียงแต่เปลี่ยนเป็นกองโจรใต้ดิน ใช้ชีวิตปะปนกับชาวบ้าน
 ทั่วไป'

'ถ้างั้นสมัยโบราณตอนพัวร์มรบกับกษัตริย์ซาลา ส่วนใหญ่พัวร์มแพ้รีเปล่า
 เพคะ'

'ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ พัวร์มอาศัยวิทยาการอย่างพวกปืนใหญ่และระเบิด
 จากนักเดินเรือทางทะเล แต่พวกกษัตริย์ซาลาอาศัยว่ารูปร่างใหญ่โตแข็งแรง
 และมีชัยภูมิดีกว่าจึงรบเก่งต่างหาก'

'ทูลหม่อมย่าเคยไปกุณฑ์ซาลาไหมเพคะ สวยเหมือนในรูปใหม่'

'พຸ້รึมสวยกว่าเยอะ'

หากทูลกระหม่อมย่าพูดแบบนี้แล้ว ความเป็นจริงก็คือตรงกันข้าม เหตุผลคงเป็นเพราะไม่ยอมให้เธอชุกชน ข้ามชายแดนไปกุณฑ์ซาลาต่างหาก

'ลิสสาอยากไปกุณฑ์ซาลาเพคะ'

'ไปทำไมกัน มีแต่พวกคนเถื่อน คนภูเขาทั้งนั้น พวกกุณฑ์ซาลา เกลียดต่างชาติหัวทองตาฟ้าที่สุด'

'แต่ลิสสาเป็นคนพຸ້รึม ผมดำตาสีน้ำตาลเพคะ'

'ดูตู่ณะมันจู เลี้ยงกันยังไง เถียงคำไม่ตกปากเลย'

รานีอุษมาผินหน้าไปทางพี่เลี้ยงร่างอวบของเจ้าหญิงลิสสา อีกฝ่าย จนคำพูดจึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ

'ลิสสาแค่อยากเปิดหูเปิดตาบ้างนี่เพคะทูลหม่อมย่า'

'ตอนนี้กุณฑ์ซาลารุ่นวายจะตาย มหาราชประชวร บรรดาเชื้อพระวงศ์ ก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันเอง ลิสสาเป็นเจ้าหญิงพຸ້รึม ไปต่างบ้านต่างเมือง แบบนั้น คิดใหม่ว่าอย่าจะห่วงแคไหน'

'ลิสสาปลอมตัวเป็นชาวบ้านได้เพคะ'

'ดูเถอะมันจู เด็กคนนี้เคยกลัวเสียที่ไหน'

แม้ถูกตำหนิ แต่เจ้าหญิงน้อยกลับคลี่ยิ้มแฉ่ง ดวงตากลมโตสุกใส บนใบหน้ารูปไข่ส่งให้เด็กหญิงร่างเล็กไม่ต่างจากตุ๊กตามีชีวิต แม้ไม่อาจ ข้ามชายแดนไปกุณฑ์ซาลา แต่อย่างน้อยการเดินทางเที่ยวตลาดชายแดน ก็สร้างความเพลิดเพลินให้เด็กหญิงที่ต้องขลุกอยู่แต่ในพระราชวังฤดูร้อน มาหลายปีได้

เพราะวันนี้ไม่เจอเซฟที่นัดกันไว้ เจ้าหญิงน้อยจึงเดินกลับไปยัง ลานจอตรด แต่แล้วระหว่างทางเธอดันพบขอทานหญิงชาดกำลังอุ้มลูกน้อย ด้วยมือข้างหนึ่งและใช้มืออีกข้างไถตัวเองกับกระดานไม้ไปขออาหารที่ร้าน ขายเนื้อพะอย่างเสียบไม้

"ไปข้างหน้าโน่น ไป!"

ขอทานหญิงที่อยู่ครู่หนึ่งก็ไถ่กระดานหลบออกจากหน้าร้านท่ามกลางเสียงร้องแสบจ้ำของทารกน้อยในอ้อมแขน เจ้าหญิงลลิสสาเห็นแล้วสงสาร จึงจ่ายเงินซื้อเนื้อแพะย่างมาห้าไม้ แล้วเดินกึ่งวิ่งตามขอทานแม่ลูกอ่อนเข้าไปในตรอกซึ่งส่งกลิ่นเน่าเหม็นจากขยะที่กองสุ่มกันอยู่ข้างทาง

"เดี๋ยวก่อน!" ลลิสสาไล่ตามขอทานหญิงไปจนเกือบสุดตรอกซึ่งมีทางแยกออกไปสองทาง "เดี๋ยวจะ"

ขอทานหญิงหันมาทางแม่หนูน้อยที่ไล่ตามมา มองถาดกระดาษบรรจุอาหารกลิ่นหอมฉุยตรงหน้าด้วยความลังเล

"รับไปสิ เราให้"

"ขอบใจจะแม่หนู"

ขอทานหญิงรีบรับอาหารไปจากมือบ๊อม เจ้าหญิงน้อยเห็นสภาพขอทานและเด็กน้อยในอ้อมแขนเนื้อตัวเปรอะเปื้อนจึงตัดสินใจล้วงเอาธนบัตรมูลค่าสามร้อยเวฟออกมาให้แม่ลูกอ่อนตรงหน้า

"เอาไว้ซื้อนมให้ลูกนะ เรามีเงินติดตัวแค่นี้ ไม่งั้นคงให้มากกว่านี้แล้ว"

"ขอบใจจะ ขอองค์ทิเวประทานพรมหรรณานี้ด้วยเถิด"

"เราไม่ใช่มหรรณานี้สักหน่อย"

ขอทานหญิงกอดมุขปากเป็นรอยยิ้ม ดวงตาดำจัดลึกล้ำเกินกว่าเด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบจะอ่านออก

"ผู้ใดจะรู้ลิขิตขององค์เทพ วันหนึ่งแม่หนูอาจเป็นมหรรณานี้ก็ได้"

"พัวร์มีมหรรณานี้แล้วนะ"

"ฉันพุดถึงพัวร์ที่ไหนแล้ว"

ลลิสสายักไหล่ให้กับคำทำนายเพื่อฝันแล้วหันหลังเดินย้อนกลับมาต้นทางแต่ยังไม่ทันจะถึงปากตรอกดวงตากลมโศกกลับเหลือบเห็นชายร่างสูงใหญ่ไหลล่กว้างบึกบึนเหมือนพวกนักรบภูเขาเดินเลี้ยวเข้ามาในตรอก แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาจากทางด้านหลังทำให้เธอเห็นรายละเอียดบนใบหน้าชายฉกรรจ์

ไม่ชัด แต่ก็พอจะเห็นว่าเขามีกรอบหน้าบิกบี้น ไว้หมวดเคราเพิ่มส่งให้ดู
น่าสะพรึงกลัว

เขาสวมผ้าคลุมเนื้อหยาบสีดำคลุมเข่า ช่วงขาวยาวซ่อนอยู่ในกางเกงยีน
สีดำกับรองเท้าบูตสีน้ำตาลเข้ม ก้าวฉับๆ อย่างรีบร้อนคล้ายกำลังหนีใครมา
ทว่าจังหวะก้าวเดินไม่มั่นคงนัก มือข้างหนึ่งซ่อนอยู่ในผ้าคลุมขณะที่มืออีกข้าง
ทิ้งลงข้างตัว หยดเลือดที่ไหลจากชายผ้าบ่งบอกว่าชายคนนี้นำกำลังบาดเจ็บ

เจ้าหญิงน้อยหันรีหันขวางด้วยสีหน้าตื่นตระหนก หัวใจดวงน้อย
เต้นกระหน่ำยามดวงตาดำจ้องจับจ้องมาที่ตน เธอรีบเดินเบี่ยงมาชิดกำแพง
ด้านหนึ่งด้วยหวังว่าจะหลบพ้นผู้ชายตัวใหญ่แล้วหนีออกไปจากตรอกนี้ให้ได้
แต่จังหวะที่กำลังเดินสวนกับชายร่างยักษ์ จู่ๆ ช่วงแขนยาวก็ยื่นออกมา
คว้าไหล่เล็กไว้ กระซอกตัวเธอเข้าไปหา ก่อนวางท่อนแขนหนักอึ้งลงบน
ลาดไหล่บอบบาง มืออีกข้างซึ่งซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมกดอาวูรปลายแหลม
เข้าที่บั้นเอว ออกคำสั่งเสียงเข้ม

"เดิน!"

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนเจ้าหญิงน้อยตั้งตัวไม่ทัน ชายคนนั้น
ทำราวกับเธอเป็นไม้เท้าที่คอยพยุงร่างเขาไม่ให้ล้ม ลลิสสาพยายามรวบรวม
สติปัญญาหาทางออกเร็วฉับ

"ปล่อยเราไป ต้องการเท่าไร? เราจะให้"

ชายคนนั้นแค้นหัวเราะ ทั้งที่น้ำเสียงดูไม่มั่นคงนักละม้ายว่าเขากำลัง
ข่มความเจ็บปวดสุดกำลัง

"ลุ่มบาดเจ็บ ไปได้ไม่ไกลหรอก"

"ແ່ງ?"

"แค่พูดลอยๆ ถ้าให้เราแ่ง เราจะแ่งให้ลุ่มเป็นหมัน นกเขาไม่ขัน
พวกผู้ชายกลัวกันไม่ใช่หรือ"

"ແກ่ແຕด!"

"ก็เราได้ยินมหารด...เอาเป็นว่าเราเคยได้ยินแล้วกัน" เจ้าหญิงน้อย

รีบเผลอปาก เกือบหลุดปากว่าตนเองแอบได้ยีนมหาดเล็กคุยกัน "ลุงจะพาเราไปไหน ปล่อยเราเถอะ เราสัญญาว่าจะไม่เอาเรื่อง"

ชายหนุ่มแค้นหัวเราะะ ก็มองเด็กหญิงร่างเล็กที่มีเม็ดเหงื่อผุดพรายขึ้นเต็มดวงหน้า ดวงตากลมโตเจือความหวาดหวั่น แต่กลับฝืนทนข่มความกลัวได้ไม่เลวทีเดียว

"ไม่ต้องกลัว"

"ลุงก็ลุดมิดก่อนสิ"

"ขึ้นฉันทำแบบนั้น เธอก็หนีนะสิ"

เรื่องอะไรจะรอดล่ะ!

เจ้าหญิงน้อยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเจ็บใจ ความกลัวในทีแรกลดน้อยลงเมื่อได้พูดคุยกัน สัมผัสว่าเขาไม่ได้น่ากลัวเหมือนหน้าตา

"เดินไปหะนะ ไม่เอาไปฆ่าหรอก"

"เอาไปขายก็ไม่ได้นะลุง ย่ามีเราคนเดียว ถ้าเราเป็นอะไรไป ย่าต้องเสียใจมาก ๆ เราเป็นกำลังหลักของบ้านนะลุง ย่าแก่แล้ว เดินเหินไม่ไหว"

"ตัวเล็กแค่นี้ ทำงานอะไรเป็น ยกถึงน้ำยังยกไม่ขึ้นเลยมั้ง"

"อย่างน้อยเราก็ก็นำลุงได้"

ดวงหน้าเล็กจ้อยประกอบด้วยดวงตากลมโตทอประกายสุกใสราวกับมีหยาดน้ำหล่อเลี้ยง จมูกเล็กรีขึ้นแบบเด็กคือ ริมฝีปากเล็กอ้อม ผิวพรรณขาวผุดผ่องอมชมพูเหมือนลูกผู้มื่ออันจะกิน ผิดกับเด็กทั่วไปที่เคยเห็นตามชายแดน

"เรียกลุงอยู่นั้นแหละ ฉันทันไม่แก่ถึงกับเป็นลุงของเธอหรอกนะเด็กน้อย"

"เราไม่ใช่เด็ก"

"อายุเท่าไร"

"ไม่ใช่เรื่องของคนแปลกหน้า"

ระหว่างพูดคุยกันนั้นเขาไม่ได้หยุดเดินแม้แต่น้อย กลับพาเธอลัดเลาะไปตามตรอกเล็กซอยน้อยจนหน้าเวียนหัว แล้วจะกลับอย่างไร หลงทางแน่ละ

คราวนี้! คิดได้เพียงครูเดียวเจ้าหญิงน้อยก็เบ้หน้าเพราะเขาทิ้งน้ำหนักตัวลงมาบนไหล่เธอมากกว่าเดิม ละม้ายว่าเร็วแรงของเขากำลังลดน้อยลงทุกที

"ทำไมยิ่งเดินตัวยิ่งหนักขึ้นล่ะลุง ที่ลุงเลือดออกนี่โดนยิงหรือโดนแทง"

"ไม่ใช่เรื่องของเด็ก"

"แต่ลุงให้เด็กแบกอยู่นะ จะไม่ให้เรารู้เลยหรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับลุง"

เขาหัวเราะหึๆ ในลำคอก่อนเปล่งเสียงแหบแห้งออกมา "โดนทำร้าย!"

ตอบชะงักงัน ไม่อยากรู้จักได้

ลลิสสาชักสีหน้าใสอย่างหงุดหงิด "อีกไกลไหม เราเหนื่อยแล้ว"

"ทำไมหมดแรงง่าย ยังเด็กอยู่แท้ๆ"

"ลุงก็ลองมาแบกเหมือนเราบ้างสิ คนอะไรตัวหนักซะมัด"

"ถึงที่แล้วมีรางวัลให้"

"ไม่แพง เราไม่รับหรอกนะ"

คนบาดเจ็บหัวเราะหึๆ ไม่ต่อความอีก กลับลัดเลาะพาเด็กหญิงตัวน้อยเดินไปข้างหน้าไม่หยุด ครูหนึ่งก็มาถึงอาคารพาณิชย์สามชั้นริมถนนสายเล็กห่างจากตลาดมาพอสมควร สภาพอาคารเหมือนยังก่อสร้างไม่เสร็จ ตัวตึกยังทาสีไม่เรียบร้อย จึงเห็นผนังอิฐสีแดงสลับกับสีขาวที่ถูกทาไว้ครึ่งๆ กลางๆ

ด้านหน้าอาคารมีชายชราคนหนึ่งกำลังนั่งตีมารัมมัจฉาหรือชานมร้อนสีส้มผสมเครื่องเทศอยู่บนเก้าอี้หวายสาน ทันทีที่ชายหนุ่มปรากฏกายชายชรากรีบบุกลุกจอลุกขึ้น ก่อนตะโกนเรียกคนข้างในร้านขายของชำ

"พี่ใหญ่มาแล้ว!"

เหล่าชายฉกรรจ์รูปร่างบึกบึนสูงใหญ่ไม่แพ้ผู้ถูกเรียกว่า 'ลุง' รีบกระวีกระวาดออกมาจากอาคาร พวกเขาพูดภาษาคุณศัพท์ซาลาเร็วปรือจนเจ้าหญิงน้อยฟังไม่ทัน แต่ดูจากสีหน้าท่าทางแล้ว พวกเขากริ่งเกรงผู้ชายคนนี้น่าเกรงขามทีเดียว

"ขอบคุณมากที่ช่วยพี่ใหญ่ไว้ระหนุ"

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งในกลุ่มเอ่ยเป็นภาษาพุมรัมย์ด้วยน้ำเสียงชัดแจ้ว

เปลวว่าชยคนนนี้่น่าจะอยู่ในพฐรรมมมมมแล้ว ซึ่งไม่เปลวนักเพราะที่นนี้เป็น
 แถบชยแดน แต่จะเปลวก็ตรงที่ลักษณะทำทงของพวเขาไม่เหมือน
 ชวบ้านเลยล็กนิต ชยฉกรรจที่เหลื่อพยงคนเจ็บเข้าไปด้นนใน เหลื่อเพียง
 เธอกับชยฉกรรจอีกคนทีพูดภษษพฐรมได้

"เรชออีมโทรศัพทได้ใหม่ เรพลัดหลงกับพ้อที่ตลาด"

ชยคนนนั้นมองริมฝปากเล็กที่สีนระริกและหยดน้ำตาททำทีจะหล่น
 อกขบตชของเด็กหญิงตัวน้อยอยุ่น่าจะไม่ถึงสิบชวก็ทกใจ

"เอ่อ หนูไม่ต้องกล้ว พวเราไม่ทำอะไรหนูหรอก"

"พี่ใหญ่ของพวคุณบังคับเรมม เรกกลับไม่ถูก"

ชยคนนนั้นพยักหน้รับออย่างเสียไม่ได้ จ้ยอมยีนหูโทรศัพทบ้าน
 ให้เด็กหญิงเปลวหน้ แต่ยังไม่ว้ยนบักหลักเอียงอยู่ทงด้นหลัง
 ละม้ายก้างจับตาดูอยู่ เจ้หญิงน้อยจึริบกดเบอรโทรศัพทไปยงปลยทง

"ลิสศเองคะ...พ้อ"

"เจ้หญิงอยู่ที่ไหนพะยะคะ ลูกน้องของเซพมีเรื่องกับพวนักเลงในตลาด
 เซพเข้าไปชวยเลยถูกช้อม พอกกลับมาที่รถแล้วไม่พบเจ้หญิงจึริบโทรห
 ะหม่อม ตอนนั้กระหม่อมอยู่ทีตลาดแล้ว"

"ลิสศชอโทษคะ...พ้อ"

"ทำไมเรียกกระหม่อมแบบนั้ หรือว่า..."

"คะ...พ้อ"

ไค้ดลัษระหว่งเจ้หญิงลลิสศกับกบปีร์ องครักษัประจ้พระองค์
 หกตกอยู่ในอันตรยเจ้หญิงน้อยจะเรียกกบปีร์ว่า 'พ้อ' เพราะเธอมีเพียง
 รานีอชมาที่เลี้ยงตนมมแต่เล็ก เป็นทั้งพ้อและแมในคนเดียวกัน

"ทรงใช้เบอรของพวมันโทรเข้มือถืออี่ใหม่พะยะคะ"

"คะพ้อ"

"กระหม่อมจะริบให้คนตมรอยเบอรนี้ให้เร็วทีสุด ทรงบรยยสณท
 มมาได้ใหม่พะยะคะ มีจุดเด่นอะไรบ้ง"

"ลิสสาไม่รู้ว่่าที่นี้คือที่ไหนดะพ่อ รู้แต่ว่าเลยออกจากตลาดพอสมควร เป็นร้านขายของชำ ด้านหน้า..."

ตุ๊ด!!!

เสียงสัญญาณขาดหายไป เจ้าหญิงลิสสามองปลายนิ้วสีเข้มที่กัดตด สัญญาณด้วยความขุ่นเคือง แต่เพราะอยู่ในห้วงเวลาคับขันจึงแสรังข่มอารมณ์ ขุ่นมัวแล้วเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างตื่นตระหนก

"ฉันจะพาหนูไปส่งที่ตลาดเอง"

ชายฉกรรจ์คนนั้นตัดบท พาเด็กหญิงแปลกหน้าออกมาถึงแค่หน้าอาคาร ชายอีกคนก็รีบวิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากด้านในแล้วพูดภาษาคุณท์ซาลา ราวเร็วจนเธอฟังไม่ทัน ต้องอาศัยชายอีกคนแปลให้

"พี่ใหญ่อยากให้หนูเข้าไปพบ พี่ใหญ่จะให้รางวัลหนู"

เจ้าหญิงลิสสาสายหน้าหวิว ขึ้นเดินผ่านมานสีเข้มเข้าไปข้างในเธอ คงไม่ได้ออกมาอีก แต่เธอแข็งใจฝืนความกลัวพาคนเจ็บมาส่งถึงที่หมาย ก็นับว่าใช้ความกล้าหาญมากแล้ว

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก เรื่องเล็กน้อย เราต้องรีบไปแล้ว พ่อเรารออยู่"

"แต่พี่ใหญ่ต้องการพบหนู"

"งั้นให้เขาออกมาดีกว่า เราไม่เข้าไปหรอก"

ครู่หนึ่ง 'พี่ใหญ่' ก็ถูกพวยงเดินออกมาหาเด็กหญิงตัวเล็กที่ยืนเหงื่อซึม เต็มหน้าผาก ทำที่เซิดหน้ายื่นซึ่งไหล่ตรงอย่างตระหง ทั้งที่ดวงตาสุกใส เจือความกังวลทำให้เขาลอบชื่นชมในใจ ก่อนยื่นมือหนาไปตรงหน้า

"แทนคำขอบคุณ"

เจ้าหญิงน้อยหรือตามอง 'เขี้ยวสัตว์' บนฝ่ามือนั้นด้วยสีหน้างุนงง

"เขี้ยวเสือ...ฉันให้!"

"พี่ใหญ่!"

ชายฉกรรจ์ที่ยืนล้อมอยู่บริเวณนั้นร้องเสียงหลง มองเขี้ยวเสือในมือ 'พี่ใหญ่' ด้วยท่าที่ตระหนก แต่พอเห็น 'พี่ใหญ่' ส่งสายตาปราม พวกเขาจำต้อง

กัฒหน้าจูด

"รืบไปลิส"

"ไม่เอาหรอก"

"เมื่อกี้ยังขอรางวัลอยู่เลย"

"แล้วไอ้นี้ขายได้ราคาไทม"

เขาหัวเราะเสียงแผลว หากไม่บาดเจ็บเสียงหัวเราะคงไม่ขาดช่วงแบบนี้

"ถ้าจะขายก็เอาคินมา เอาเงินไปแทน"

เจ้าหญิงลลิสสากัฒดูเขี้ยวเสื่อสีขาวออกเหล็องในมือหนาอย่างสนใจ
ก่อนหยิบมาพลิกเล่น

"ขอบใจนะลุง"

ทุลกระหม่อมย่าเคยตรัสว่าพวกนักรบภูเขาจะพกเขี้ยวเสื่อติดตัว หรือว่า
เขาจะเป็น...

"ทำไมลุงพกเขี้ยวเสื่อเหมือนพวกนักรบภูเขาของกุนท์ซาลาละ"

เรียวกัฒนาเล็กขึ้น ชายฉกรรจ์ตัวใหญ่ซึ่งยืนล้อมกรอบเป็นป้อมปรากการ
มีสีหน้าตกใจเช่นเดียวกัน

"อายุไม่น่าเกินสิบขวบ รู้จักนักรบภูเขาได้ยังง"

"ก็ทุ...ย่าเคยเล่าให้เราฟัง ย่าบอกว่านักรบภูเขาเก่งมาก ใครก็ล้มไม่ได้
เสียดายที่มีเจ้านายผิต เลยหายสาบสูญ"

"ก็แค่เรื่องเล่าในตำนาน"

"ถ้าลุงไม่ใช่นักรบภูเขาของกุนท์ซาลา แล้วทำไมลุงพกเขี้ยวเสื่อ"

"เป็นคนภูเขา มีเขี้ยวเสื่อไม่เห็นจะแปลก"

"แต่มันดูมีค่ามาก น่องๆ ของลุงยังตกใจที่ลุงให้เขี้ยวเสื่อเราเลย"

"แล้วถ้าฉันบอกว่าฉันเป็นนักรบภูเขา เธอจะแจ่งตำรวจรีง"

"เราไม่แจ่งตำรวจหรอก"

แต่จะบอกองครักษ์ให้มาลากคอกเข้าคูกให้หมด

เจ้าหญิงลลิสสสเช่นเขี้ยวในใจ อุตส่าห์แบกคนตัวใหญ่มาเป็นกิโล หาก

ปล่อยให้ผู้ชายคนนี้หลุดรอดเงื้อมมือไปได้ อย่ามาเรียกเธอว่าเจ้าหญิงลลิสสาเลย
 คอยดูเถอะ! จะให้คุณกาบิรีจับไปทรมาน มือข้างไหนเอามัดจี้มเอว
 จะบอกคุณกาบิรีหันให้กุด

"เราไปได้รียังลุง"

เจ้าหญิงน้อยเค้นเสียงซิงซัง ฟืนวางมาดราวกับผู้ใหญ่ ทั้งที่สูงไม่ถึง
 ข้อศอกของคนหน้าดูด้วยซ้ำ

"เรานะชื่ออะไร"

"แล้วลูละชื่ออะไร คงไม่ได้ชื่อ 'พี่ใหญ่' หรือกไข่ใหม่"

คนเจ็บหัวเราะเต็มเสียงกับคู่ต่อกรจอมแสบพลางยกมือขึ้นกุมบั้นเอว
 "เธอไปเถอะ คนของฉันจะไปส่ง"

แล้วชายฉกรรจ์สองคนก็พาเจ้าหญิงลลิสสาลัดเลาะไปส่งแถวตลาด
 ที่มีผู้คนพลุกพล่าน

"พวกฉันส่งแค่นี้ หนูเดินตรงไปอีกหน่อยก็ถึงหน้าตลาดแล้ว"

"อืม ขอบใจนะ"

เจ้าหญิงลลิสสาแจกรอยยิ้มแฉ่งให้ แต่ก่อนจากกันจู่ๆ ชายคนหนึ่ง
 ก็พุดขึ้น

"เก็บเขี้ยวเสือไว้ให้ดีๆ อย่าขายนะ"

"มีค่ามากหรือ" ชายสองคนนั้นพยักหน้า "นั่นพวกลุงเก็บไว้เถอะ
 เราไม่เอาหรอก"

"ไม่ได้ๆ ซีนพี่ใหญ่รู้ว่าพวกเราซัดคำสั่ง มีหวัง..."

ชายคนนั้นม้มปาก หยุดคำพูดตัวเองไว้ทัน ก่อนจะกล่าวอำลาเด็กหญิง
 ตัวน้อย แล้วรีบสาวเท้ากลับทางเดิม พอแน่ใจว่าอยู่ตามลำพังแล้วเจ้าหญิง
 ลลิสสาก็รีบเปิดกระเป๋าทหีบโทรศัพท์มือถือถือกดโทรออกทันที

"คุณกาบิรี ลลิสสาเองค่ะ"

เธอบอกจุดที่ตนยืนอยู่ รอไม่นานน้องศรีภรรยาหนุ่มก็รีบวิ่งกระหืดกระหอบ
 มาหา

"เป็นยังไงบ้างพะยะคะ บาดเจ็บตรงไหนรีเปล่า"

"ลิสสาไม่เป็นอะไร แต่มีเรื่องจะให้คุณกาปรีทำ"

หลังทำความเรื่องที่เกิดขึ้นเจ้าหญิงน้อยก็อาสาพองครักษ์และตำรวจ
เกือบยี่สิบนายย้อนกลับไปยังร้านขายของชำแห่งนั้น ทว่าเมื่อไปถึงกลับพบว่า
อาคารพาณิชย์ดังกล่าวปิดประตูแน่นหนาเหมือนไม่มีคนอยู่

"หายไปไหนแล้ว เมื่อกี่ยังยืนออกันอยู่ข้างหน้าเลย" เจ้าหญิงลลิสสา
เอ่ยอย่างหัวเสีย

"ฟังประตูเข้าไป"

ตำรวจใช้ชะแลงเหล็กฟังประตูเหล็กม้วนตามคำสั่ง แต่เมื่อเข้าไปใน
อาคารได้กลับไม่พบผู้ใด ข้าวของข้างในถูกวางระเกะระกะและเอียงกระเท่เร่
เหมือนถูกทิ้งร้าง ไม่ได้เป็นระเบียบเหมือนเมื่อครู่ ทำให้เหล่าตำรวจทหาร
ที่มาด้วยพากันจับจ้องเด็กหญิงราวกับว่าเธอเป็นเด็กเลี้ยงแกะ

"ลิสสามาที่นี้จริงๆ นะคุณกาปรี"

"พวกมันอาจจะหนีไปแล้วก็ได้พะยะคะ"

เจ้าหญิงลลิสสากวาดตามองไปรอบๆ อย่างขจัดใจ ถ้าจับตัวคนร้ายได้
อย่างน้อยถูกระห่อมย่าคงปั่นเธอน้อยลงเพราะอย่างน้อยตนก็สร้างความดี
ความชอบบ้าง แต่นี่นอกจากจับคนร้ายไม่ได้แล้ว เธอยังถูกมองเป็นเด็ก
เลี้ยงแกะอีก มีหวังคงถูกกักบริเวณเป็นเดือนแน่ๆ

"กระห่อมมาจะลองไปสอบถามชาวบ้านแถวนี้ดูพะยะคะ" กาปรีหายไป
ครู่หนึ่งก็เดินสายหน้ากลับมา "คนพวกนั้นมาปักหลักที่นี้ไม่กี่วันก่อน
แต่เพิ่งนั่งรถจากไปเมื่อครู่นี้เองพะยะคะ"

เจ้าหญิงลลิสสากวาดมองบริเวณรอบๆ อีกครั้งก่อนถอนหายใจอย่างจำน

"กลับกันเถอะคะคุณกาปรี ลิสสาเหนื่อยแล้ว"

"พะยะคะ"

"คุณกาปรีช่วยปิดเรื่องนี้ไว้ได้ไหมคะ"

"เอ่อ...ตอนกระห่อมออกมาจากวัง คาดว่ารานี้จะทรงทราบแล้วพะยะคะ"

แยแล้ว... ก็บริเวณแห้งๆ

เจ้าหญิงลลิสสาหน้าจ้ำ เดินไปขึ้นรถไฟฟรีวีลส์ซึ่งเคลื่อนเข้ามาจอดรออยู่หน้าอาคาร โดยมีองครักษ์หนุ่มก้าวตามขึ้นไป หลังจากขบวนมหาดเล็กและตำรวจเคลื่อนออกไปครู่หนึ่ง กลุ่มชายฉกรรจ์ก็ก้าวออกมาจากที่ซ่อนหรือจะเรียกให้ชัดคือออกมายืนที่ระเบียงของอาคารซึ่งตั้งอยู่บนถนนฝั่งตรงข้ามร้านชานันเอง

"เด็กคนนั้นเป็นใคร" พี่ใหญ่ถามเสียงเครียด

"กระหม่อมจะสอบถามให้พะยะค่ะ" ผู้เป็นลูกน้องตอบอย่างนอบน้อมด้วยเพราะฐานะแท้จริงของพี่ใหญ่นั้นเป็นถึงมกุฎราชกุมารของกษัตริย์ชลาหลังรับคำแล้ว เขาก็จัดการโทรศัพท์ไปหาชายชราซึ่งยืนห่างจากร้านชาไม่กี่กิโลเมตร อาคารแถวนี้ล้วนเป็นที่อยู่อาศัยของคนกษัตริย์ชลาที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานและทำมาหากินในपुरัม บางคนย้ายมาค้าขาย แต่บางคนก็เป็นคนที่ 'พี่ใหญ่' ส่งเข้ามาแทรกซึมในपुरัม เพียงครู่เดียวเขาก็ได้รับคำตอบ

"เด็กผู้หญิงคนนั้นคือเจ้าหญิงลลิสสา หลานสาวของราณีอุษมาพะยะค่ะ"

ราชินิกุลหนุ่มหัวเราะหึๆ ยามหวนนึกถึงเรื่องราวของเจ้าหญิงคนนี้ เจ็บใจนักที่ถูกเด็กแสบพาพรรคพวกบุกมาจับตนเอง หากเขาไม่บาดเจ็บเพราะถูกศัตรูตามล่า คงไม่ถูกเจ้าหญิงน้อยเอาคืนเสียแสบสันแบบนี้

"กระหม่อมขอถามได้ไหมพะยะค่ะว่าเหตุใดพระองค์ถึงมอบขี๋ยวเสื่อให้กับเจ้าหญิงลลิสสา มันเป็นของโบราณตกทอดมา ทรงหวงแหนมาก กระหม่อมไม่คิดว่า..."

"แล้วใครบอกว่าฉันให้ของจริงไป"

"ถ้างั้นขี๋ยวเสื่อนั้น..."

"แค่ของเลียนแบบที่บรรจจุฑีเอสติดตามตัวไว้"

มหาดเล็กของเจ้าชายฉวาร์มานเล็กคิ้ว "เหตุใดจึงทำเช่นนี้พะยะค่ะ"

"ที่แรกตั้งใจว่าจะส่งของรางวัลไปตอบแทนที่ช่วยชีวิต แต่ตอนนี้

เปลี่ยนใจแล้ว แสบแบบนี้ต้องเอาคืน"

เจ้าชายฉาร์มานกตมุกปากด้วยรอยเยาะหยัน ไม่เคยมีใครกล้าลูบคมตน
เช่นนี้มาก่อน ยิ่งคนคนนั้นเป็นเด็กหญิงตากลมตัวกะเปี้ยก ยิ่งทำให้ฉาร์มาน
รู้สึกคันไม้คันมือ อยากจับเด็กแสบมาฟาดสักสองสามที

"หายดีเมื่อไร คงต้องแวะไปทักทายซะหน่อย!"

บทที่ 1

สิบปีต่อมา

"เสียดายที่คุณกาปรีไม่ได้มาด้วย"

"ไม่มาก็ดีแล้ว อย่าลืมนสิเพคะว่าเขาไม่ใช่องครักษ์ของเจ้าหญิงแล้ว"

เจ้าของเสียงเป็นสาวร่างท้วมสวมชุดสำหรับขี่เขี้ยวกำลังเดินเคียงร่างเล็ก อ่อนแอ่นไปยังประตูทางออกสนามบินนานาชาติกุณฑลชาลาโดยมีขบวนเจ้าหน้าที่ทูต ข้าราชการ และองครักษ์หลายคนจากพวรมคอยตามประกบด้านหลัง

"ลิสสาชอบลืมนอยู่เรื่อยเลย คุณกาปรีดูแลลิสมาตั้งแต่เล็ก พอลิสสาไปเรียนอังกฤษ พี่ราชเลยย้ายคุณกาปรีไปนั่งตำแหน่งใหญ่ขึ้น จะให้เป็นองครักษ์ลิสสาไปจนแก่ได้ไงนะ"

"ขนาดไปรับตำแหน่งใหญ่ๆ โดดๆ ในกระทรวงแล้ว ยังแะมาฝากห้องที่ตำหนักแทบจะทุกอาทิตย์ คนอะไรเห็นแก่กิน"

น้ำเสียงกระแงกระงอดนั้นชวนให้เจ้าหญิงหน้าหวานอดหวนนึกถึงเหตุผลเบื้องหลังที่กาปรีถูกย้ายเข้ากรมกองไม่ได้ เขากับพี่เลี้ยงมันจูเคยเป็นคนรักกันมาก่อน แต่องครักษ์หนุ่มพละต่าผู้หญิงอื่นท้องจนเป็นเหตุให้ต้องแต่งงานด้วย หากให้กาปรีอยู่อารักขาเธอต่อคงพานเข้าหน้ากันไม่ติด พี่ชาย

ของเธอก็เลยย้ายเขาไปตำแหน่งอื่น

"เขาแวะมาเพราะพี่มันจูรีเปล่าจ๊ะ"

"เฮอะ! ผู้ชายหลายใจแบบนี้ หม่อมฉันไม่แลให้เสียสายตาหรอก เพคะ"

"คุณกาบิรีพลาดท่าทำผู้หญิงคนนั้นท้องเลยต้องรับผิดชอบ พี่มันจูก็เห็นว่า คุณกาบิรีกับผู้หญิงคนนั้นไม่ได้รักกัน แต่ต้องอยู่ด้วยกันเพื่อรับผิดชอบลูก ตอนนี้ลูกเขาก็โตแล้ว แถมคุณกาบิรียังหย่าแล้วด้วย เป็นพ่อม่ายเนื้อหอม เชียวนะพี่มันจู"

คนถูกแหวส่งเสียงฮึขึ้นจุมุกจนเจ้าหญิงฉาลิสสากลั้นสรวลแทบไม่อยู่

"แหม อย่าใจแข็งนักเลยพี่มันจู ลิสาารู้หรอกว่าคุณกาบิรีแค้นพี่มันจู แค่ไหน"

"ถ้าแค้นหม่อมฉันจริง คงไม่ทำแม่ฉันท้องจนกลายเป็นข่าวฉาวไปทั่ววังหรอกเพคะ"

"โอ้จ้ พี่มันจูอย่าน้อยใจไปเลยนะ ใครไม่รักก็ช่างเขา ลิสา รักพี่มันจู ก็พอแล้ว"

"หม่อมฉันไม่ได้น้อยใจหรอกเพคะ เรื่องมันผ่านมาหลายปีแล้ว รื้อฟื้นขึ้นมาก็ไม่มีความหมาย" มันจูพูดอย่างปลงๆ ก่อนหันไปมองผู้คนที่เดินขวักไขว่ในสนามบินจนหน้าตา "คนเยอะจ้งเลยนะเพคะ"

"ไม่เยอะไ้ดียงใจละพี่มันจู นี่สนามบินนะ" น้ำเสียงหวานใสเอ่ยแซวพลงแย้มยิ้มให้พี่เลี้ยงวัยต้นลีลิบ

"สนามบินปุรัมยังคนไม่เยอะขนาดนี้เลยเพคะ"

"ปุรัมกับกุณฐ์ซาลาเหมือนกันที่ไหนละ แค่สนามบินก็กว้างขวางทันสมัยกว่าปุรัมตั้งเยอะ"

"กุณฐ์ซาลาเงินหนากว่านี่เพคะ เอาเงินมาถมแม่น้ำจนราบเป็นพื้นดินยังเหลือด้วยซ้ำ"

ฉาลิสสายิ้มบางๆ ดึงแขนเสื้อยืดลายทางลงมากลุมเสมอข้อมือเพราะ

รู้สึกถึงลมหนาวที่แทรกตัวผ่านช่องว่างหน้าต่างเข้ามา ยังดีที่เธอสวมกางเกงยีน เนื้อหนาเลยค่อยยังชั่วหน่อย

"ทำใจได้ล่ะพี่มันจู พูรัมไม่มีเหมืองทอง ไม่มีสินแร่หายากเหมือน กุณฑ์ซาลานี่นา ไม่งั้นเราคงมีเงินมาสร้างโน่นสร้างนี่ให้ทันสมัยไม่ต่างจาก กุณฑ์ซาลาหรอก"

"เสียต้ายที่พูรัมมีแต่สินค้าน้ำเค็มทะเลนี่เพคะ"

"สินค้าน้ำเค็มทะเลก็ไม่ใช่แน่ๆ หรอกที่มันจู เลี้ยงปากเลี้ยงท้องผู้คนได้"

"จริงด้วยเพคะ ลองพูรัมไม่ส่งสินค้าน้ำเค็มทะเลให้กุณฑ์ซาลา ดูสิ จะทน ได้ถึงอาทิตย์ไหม"

เจ้าหญิงน้อยส่ายหน้าค่าน "เราไม่ขายให้กุณฑ์ซาลา เขาก็หันไปซื้อ อินเดียนแทน เราไม่ได้มีแต่หม้อต่อเยอะหรือที่มันจู ไม่งั้นที่ราชคงไม่ขอร้อง แกมบังคับให้ลิสสามารถร่วมงานวันเกิดของมหाराชาหรือ"

"หม่อมฉันคิดว่าฝ่าบาททรงหวังดีหรือเพคะถึงส่งเจ้าหญิงมาร่วมงาน"

"ร้อยวันพันปีมหाराชาไม่เคยจัดงานวันเกิด ลุงๆ ปีนี่ทำไมถึงจัด แล้วจัดเป็นงานภายใน ทำไมต้องเชิญลิสมาด้วย ส่งท่านทูตไปแทนก็ได้ นี่อะไร ส่งให้ลิสสาบินตรงมาจากลอนดอน ยังเที่ยวไม่ทันชุ่มปอดเลย"

"ฝ่าบาททรงสนิทกับมหाराชาอาร์มานนี่เพคะ หากส่งแค่ทูตอาจ ไม่สมพระเกียรติกรรมึงเพคะ"

"แล้วส่งลิสสาสมพระเกียรติที่ไหน อย่างน้อยถ้าพี่ราชไม่ว่างก็ต้อง ส่งระดับรานีบัทมาวตีรีเปลา ส่งเจ้าหญิงก็ก๊อกลงมาทำไมก็ไม่รู้"

"ฝ่าบาทคงอยากให้เจ้าหญิงน้อยมีพระสหายเพิ่มละมั้งเพคะ"

คำตอบนั้นทำให้เจ้าหญิงลิสสาส่ายหน้าหัวือ

"ไม่เห็นนอยากรู้จักเลย ลิสสาเคยเจอพวกเชื้อพระวงศ์กุณฑ์ซาลาที่ลอนดอน แต่ละคนโอ้อวดทับถมคนอื่นอย่างกับอะไร เห็นแล้วไม่อยากเข้าใกล้ กลัวคนอื่น จะรู้ว่าเป็นเพื่อนบ้านกัน"

"มหाराชาคงไม่เป็นแบบนี้หรือเพคะ"

"ไม่เป็นหรือ รายนี่ขึ้นชื่อเรื่องความโหด กุดหัวคนเป็นว่าเล่น"

"ข่าวลือทั้งนั้นเพคะ"

เจ้าหญิงฉาลิสสาหรีตาแคบลงก่อนเข้ากั้วหัวเราะ

"ถ้าพี่มันจูไม่เลี้ยงลิสสามาตั้งแต่เล็ก ลิสสาคงคิดว่าพี่มันจูเป็น
หนอนป้อนไส้ของกษัตริย์ซาลาแล้ว"

"ว้าย!!! หากุ้ให้หม่อมฉันแล้วนะเพคะเจ้าหญิงน้อย"

มันจูยกมือขึ้นทาบอก ขณะที่เจ้าหญิงฉาลิสสากลับหัวเราะเสียงใส
ทำเอามันจูค่อนข้างปะหลับปะเหลือก มันจูเห็นเจ้าหญิงน้อยเป็นเหมือนลูกสาว
ตัวน้อยของตนเสมอมา แม้ว่าบัดนี้เจ้าหญิงน้อยเติบโตใหญ่เป็นหญิงสาวแสนสวย
เป็นที่หมายปองของราชินิกุลต่างชาติและลูกหลานคหบดีทั่วพุ่มแล้วก็ตาม

"ลิสสาล้อเล่นนะ พี่มันจูตกใจไปได้"

"ล้อเล่นแบบนี้หม่อมฉันไม่สนุกด้วยนะเพคะ ขึ้นมหาราณีได้ยินเข้า
หม่อมฉันคงชะตาขาด"

"พี่ดีที่ไม่ดูสักหน่อย"

"พระทัยดีกับเจ้าหญิงองค์เดียวนะสิเพคะ แต่กับนางกำนัลทรง
เข้มงวดนัก"

"ลิสสาจะฟ้องพี่ตัวพี่มันจูนิหนาทา"

"โธ เจ้าหญิงน้อย อย่าแกล้งหม่อมฉันสิเพคะ"

เจ้าหญิงน้อยหัวเราะคิก พलगโอบไหล่พระพี่เลี้ยงด้วยท่าที่เป็นกันเอง
"โอ้จ้ ลิสสาล้อเล่นนะ ไม่แกล้งแล้วก็ได้ ขึ้นพี่มันจูทนมไม่ไหวลาออกไป
ลิสสาจะหาใครแกล้ง...เอ๊ย ใครที่รู้ใจได้เท่าพี่มันจูอีกล่ะ"

"ทรงแหย่หม่อมฉันอยู่เรื่อย ไม่เห็นใจคนแก่บ้างเลย"

"ใครว่าพี่มันจูแก่ ลิสสาจะตีปากให้"

กริยาน่ารักน่าเอ็นดูที่เห็นจนชินตาทำให้มันจูโกรธเจ้าหญิงน้อยไม่ลง
ขณะที่พระพี่เลี้ยงกำลังคิดอะไรเพลินๆ ระหว่างเดินตามเจ้าหน้าที่มายัง
ประตูทางออก ลู่ๆ ความสงสัยก็ถาโถมเข้ามาเมื่อเห็นรถยนต์เอสยูวีสีดำ

ติดฟิล์มมีดจำนวนสี่คันจอดห่างไปในระยะไม่กี่กิโลเมตร

"แปลกจัง ทำไมเจ้าหน้าที่ถึงพามาประตูข้างละ รวยอู้ฟูระดับกษัตริย์ชลา
รับรองแขกด้วยรถเอสยูวีหรือเพคะ ทำไมไม่ส่งรถหรูกว่านี้มารับ เหมือน
ไม่ให้เกียรติเจ้าหญิงน้อยของหม่อมฉันเลย"

"ลิสสาบอกแล้วไงว่าส่งเจ้าหญิงก๊กก็ออกมาร่วมงานวันเกิด หรือจะ
สู้ส่งพี่ตีมาละ"

"แต่หม่อมฉันว่า..."

"ไปเถอะ ลิสสาอยากเข้าโรงแรมเต็มที ง่วงจังเลย นอนบนเครื่องมา
ก็ไม่หลับ"

"จะบรรทมไฉนยังงี้ล่ะเพคะ ทรงดูหนังทั้งคืน"

"นั่งเครื่องเฉยๆ มันเบื่อนี่นาพี่มันจู จากลอนดอนมากษัตริย์ชลา
ตั้งหลายชั่วโมง"

"หม่อมฉันก็บอกให้เสด็จตั้งแต่เมื่อวาน วันนี้จะได้มีเวลาพักผ่อน
แล้วค่อยไปร่วมงานฉลองในวันพรุ่งนี้ แล้วดูสิเพคะ ทรงห่วงแต่ปาร์ตี้กับ
พระสหายจนลืมดูแลองค์เอง"

"เรียนจบทั้งที่ไม่ปาร์ตี้ไฉนยังงี้ล่ะพี่มันจู แล้วอีกอย่างเพื่อนๆ ลิสสานะ
ระดับลูกหลานมหาเศรษฐีกับนักการเมืองทั้งนั้น คิพคอนเนกชันไว้ วันหลัง
เกิดปัญหาหากับกษัตริย์ชลา จะได้ชนผักชนแพะไปขายพวกเขาไงล่ะ"

"ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าหญิงสักหน่อย ทรงรอวันเสกสมรสดีกว่าเพคะ"

เจ้าหญิงลิสสาเบะปาก "เซยสุดๆ เลยพี่มันจู โลกมันไปถึงไหนแล้ว
เดี๋ยวนี้ผู้หญิงทำงานทัดเทียมผู้ชายเยอะเยอะ ลิสสากลับถึงพาร์มเมื่อไร จะปฏิบัติ
ความคิดสาวๆ ให้หมด มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเก็บเงินไปสู้ขอ
ผู้ชายอีกแล้ว"

ดวงตากลมโตสุกใสเปล่งประกายแรงกล้าอย่างหมายมั่นในใจ

"คิดเช่นนี้ได้ยังไง มันผิดธรรมเนียมนะเพคะ"

"ธรรมเนียมล้าสมัยก็ยกเลิกไปสิพี่มันจู ที่สำคัญใครบอกพี่มันจูว่า

ลิสสาจะแต่งงาน"

"อ้าว! ไม่เชกสมรส แล้วจะทรงทำอะไรเพคะ"

"ก็ทำงานนะสิ ลิสสาจะเป็นอาร์ติสต์สร้างงานศิลปะของพัวร์มให้ดังไปทั่วโลก เป็นเจ้าหญิงสวยแซ่บไปจนแก่เลย"

"แล้วหนุ่มๆ ที่ต่อแถวจีบเจ้าหญิงน้อยไม่ออกหักแย้เธอเพคะ"

"ช่วยไม่ได้ อยากรอหรือไป แต่ไม่แน่นะ ถ้าได้ทองสักยี่สิบตันเป็นค่าสินสอด ลิสสาอาจจะคิดอีกที"

"ทองตั้งยี่สิบตัน ผู้ชายหน้าไหนจะยอมยกให้ละเพคะ"

"ลิสสาก็เลยจะอยู่เป็นโสดไปจนแก่ล่ะสิจ๊ะ"

"เฮ้อ! หม่อมฉันทูลรานี้แล้วว่าอย่าส่งพระองค์ไปเรียนที่ลอนดอน พวกฝรั่งมังค่าความคิดความอ่านไม่เหมือนชาวพัวร์ม รานี้ก็ตามพระทัยเจ้าหญิงน้อยตลอด แล้วดูสิเพคะ ดารีแต่ละอย่าง แผลงๆ ทั้งนั้น"

"ลิสสาเชื่อว่าถ้าพี่ตีไม่เจอพี่ราชก่อน พี่ตีก็คงคิดแบบลิสสานี้แหละ"

"แต่หม่อมฉันว่าเจ้าหญิงเสด็จร่วมงานคราวนี้อาจทรงพบเจ้าชายในฝันก็ได้นะเพคะ"

"ไม่มีทาง ลิสสาตรวจสอบรายชื่อแขกแล้ว หากไม่แต่งงานแล้วก็แก้हांเหงือก ไม่มีใครนำสนสักคน"

"แล้วมหาราชาล่ะเพคะ ทรงรูปงามนัก แถมยังไม่เชกสมรสด้วยนะเพคะ"

"ยังไม่เชกสมรส แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีสนมนางในสักหน่อย แล้วอีกอย่างลิสสาได้ยินคนลือกันว่าฝ่าบาทโปรดเพศเดียวกัน จะว่าไปก็เข้าเค้าอยู่นะพี่มันจู ฝ่าบาทเป็นเพื่อนพี่ราช आयुชานามคงสักสี่สิบกว่าแล้ว"

"สามสิบเก้าเพคะ"

"ก็เหยียบสี่สิบนั้นแหละ แต่จนปานนี้ยังไม่แต่งงาน จะให้คิดเป็นอื่นได้ไงล่ะ ถ้าไม่เป็นเพราะมีสนมนางในเหยียบ ก็ต้องชอบผู้ชายด้วยกันแหละเลย"

"ไม่น่าเป็นไปได้นะเพคะ ฝ่าบาททรงเป็นหัวหน้าหน่วยรบเชี่ยวชาญพิเศษ"

จะเป็นเกย์ได้ยังไงเพคะ"

"ยี่งน่าสงสัยเข้าไปใหญ่ หน่วยรบที่มีแต่ผู้ชายตัวล่ำบึ้กอาจจะถูกพระทัยก็ได้"

"อย่าทรงเอ็ดไปนะเพคะ ใครได้ยินเข้าจะหาว่าเจ้าหญิงหลู่พระเกียรติ"

"ลิสสาก็พูดให้ได้ยินแค่สองคนนี่แหละ ช่างนอกนี่หนาวจิงนะพี่มันจู"

"ประเทศในหุบเขาก็ก๊แบบนี่แหละเพคะ หม่อมฉันได้ยินว่าช่วงนี้มีลมมรสุมด้วย บางวันก็ฝนตกหนัก บางวันก็มีหิมะเพคะ"

ไม่ทันขาดคำกลุ่มลมหนาวก็พัดกระโชกผ่านประตูทางออก เส้นผมยาวกลางแผ่นหลังปลิวสยายไปตามแรงลมจนต้องยกผ้าคลุมขึ้นกระซบร่างกาย

"ประทับบนรถก่อนเถอะเพคะ"

มันจูพลิกทางให้ผู้เป็นนายก้าวขึ้นไปบนรถพระที่นั่งซึ่งจอดรออยู่หน้าประตูทางออก โดยมีเจ้าหน้าที่สวมเครื่องแบบประจำราชวงศ์โค้งคำนับเจ้าหญิงอยู่ที่ข้างรถ

"กระเปาะของเจ้าหญิงมาครบไหม"

"เรียบร้อยครับคุณมันจู เดี่ยวผมนำไปใส่รถคันหลังครับ"

มันจูพยักหน้ารับพลางกำชับองครักษ์ซึ่งอยู่อารักขาเจ้าหญิงลลิสสาที่ลอนดอนมาตลอด

"สัมภาระของเจ้าหญิงแพงๆ ทั้งนั้น มีชุดที่องครักษ์นำกำชับให้ใส่ร่วมงานฉลองพระชนมพรรษาด้วย หายไม่ได้เด็ดขาด"

"ครับคุณมันจู ผมจะลำเลียงขึ้นรถเองครับ"

องครักษ์ขึ้นรถตามเจ้าหน้าที่ชายที่สวมกางเกงสีขาวยคลุมทับด้วยเสื้อโค้ตตัวยาวปิดเข่าสีน้ำเงินติดเข็มกลัดตราราชวงศ์ไว้ที่อกเสื้อไป หลังจากมันจูและเจ้าหญิงก้าวขึ้นรถแล้ว รถยนต์พระที่นั่งก็เคลื่อนออกจากจุดจอดตรงทันทีทำเอาพี่เลี้ยงท้วงขึ้น

"ไม่ต้องรอคันอื่นก่อนเหอะคะคุณ องครักษ์ของเจ้าหญิงยังไม่ขึ้นรถเลย"

"เดี๋ยวก็ตามมาขอบคุณ สนามบินคนเยอะ จอดนานไม่ได้"

"ที่นี้ต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองกันแบบนี้หรือคะ ปกติจะมีจุดจอดรถวีไอพีโดยเฉพาะนะ แล้วก็ไม่ใช่ว่าจะมาเร่งแขกกันแบบนี้ด้วย"

"ขอโทษครับคุณผู้หญิง วันนี้ผมต้องวิ่งรอกรับแขกวีไอพีจากหลายประเทศ เลยต้องรีบทำเวลาครับ"

"แต่ว่า..."

"ช่างเถอะพี่มันจู อย่าเรื่องมากเลย เขาจะว่าเอาได้" เจ้าหญิงน้อยโบกมือตัดบท ก่อนยกมือขึ้นหวดขมับ "ลิสสาเวียนหัวจิ้ง พี่มันจูให้เขาขับช้าลงหน่อยสิจ๊ะ"

มันจูซึ่งเริ่มมีอาการวิงเวียนศีรษะไม่ต่างจากเจ้าหญิงน้อยยื่นหน้าไปบอกคนขับรถหวดเพิ่มเสียงเขี้ยว

"ขับช้าๆ หน่อยคุณ เจ้าหญิงทรงเวียนพระเศียร"

ทว่านอกจากจะไม่ตอบแล้ว คนขับรถยังไม่ลดความเร็วลงแม้แต่น้อย สัญชาตญาณระวังภัยร้องเตือน มีบางเลื้อนแตะเขี้ยวเสือที่คอราวกับเป็นเครื่องรางสำคัญ

ตั้งแต่ได้เขี้ยวเสือมาเธอก็สวมติดกายตลอด เพราะทุกครั้งที่เกิดเหตุคับขัน ไม่นานก็จะมีคนมาช่วยให้รอดปลอดภัยราวกับปาฏิหาริย์ ทว่าดูเหมือนวันนี้เครื่องรางชิ้นนี้จะเสื่อมมนตร์ขลังเสียแล้ว เพราะสติสัมปชัญญะของเธอกำลังนับถอยหลังไม่ต่างจากพี่เลี้ยงที่ฟังศีรษะกับพนักงานไปแล้ว เธอเงยหน้าขึ้นสบตากับคนขับรถผ่านกระจกมองหลังแล้วเปล่งเสียงขุ่นเคืองก่อนสลบไป

"บั้ง...อาจ!"

"จนปานนี้แล้วทำไมยังไม่โทรมารายงานอีก" เจ้าของเสียงเข้มเดินกลับไปกลับมาในห้องทำงานด้วยสีหน้าร้อนใจ "ให้มาพักในวังก็ไม่ยอมจะไปพักโรงแรมทำไมก็ไม่รู้"

หัวหน้านางกำนัลยิ้มแห้งๆ ก่อนตอบเสียงอ่อน

"ทางพุ่มแจ้ที่ว่าเจ้าหญิงต้องการความเป็นส่วนตัวเพคะ จึงขอพักที่โรงแรม"

ดวงตาดำจัดเปล่งประกายกล้าบ่งบอกความเจ้าอารมณ์ก่อนแค้นเสียงซี

"อยู่โรงแรมดูแลความปลอดภัยลำบาก อยู่วังยังอุ่นใจกว่า ไกลหูไกลตาแบบนั้น เกิดอะไรขึ้นจะช่วยทันไหม"

เรือนกายสูงใหญ่ในชุดซัลวาร์ กามีซ* สีนํ้าเงินเข้มแลดูบีบบิ้นตามแบบคนภูเขาดูเดินกลับไปกลับมามีอีกสองสามรอบ เรียวคิ้วหนานกรอบหน้ารูปไข่ขมวดเข้าหากันรอบแล้วรอบเล่า

"ฝ่าบาททรงวางองค์รักษไว้ทั่วโรงแรม คงไม่มีใครกล้าบุกเข้าไปทำร้ายเจ้าหญิงหรือเพคะ"

"มารุรี! เห็นว่าเป็นลูกสาวแม่נםแล้วเราจะไม่กล้าดูรีง"

"อ๊อ้ย หม่อมฉันกลัวแล้วเพคะ"

มาร์มานแค้นเสียงซี นัยน์ตาดำจัดบนดวงหน้ารูปไข่ทอประกายวาววับ ทว่าคนถูกเฉ่งกลับยังทำหน้าระริ่น หากเป็นผู้หญิงคนอื่นถูกมหาราชฯ จับจ้องไม่วางตา ถ้าไม่กลัวหัวตาก็คงอ่อนระทวยราวขี้ผึ้งลงไฟ แต่คนที่เห็นกันมาตั้งแต่เล็ก รู้นิสัยเจ้าอารมณ์ของอีกฝ่ายดีกลับหลงไม่ลง

เสียงสั่งรอกเท้าของมหาดเล็กประจำพระองค์ดังกระทบพื้นหินขัดนำมาก่อนที่เจ้าตัวจะวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องทรงงาน

"แยแล้วฝ่าบาท เจ้าหญิงหายไปพะยะค่ะ"

"ลิสสาหายไป? หายได้ยังไง คนของเราหายไปไหน!"

เรียวคิ้วหนาของคนที่พุ่มเข้าหากัน นัยน์ตาดำจัดวาวโรจน์ราวกับมีกองไฟนับพันส้มอยู่ในนั้น

"ตอนกระหม่อมไปถึงห้องรับรองที่สนามบิน คณะของเจ้าหญิงลิสสา

* ซัลวาร์ กามีซ (Salwar Kameez) เป็นชุดเครื่องแต่งกายที่นิยมในอินเดียตอนเหนือ อาทิ รัฐปัญจาบ โดยทางทรงหลวงเรียกว่า ซัลวาร์ และเสื้อคลุมที่ยาวคลุมเข่าจะเรียกว่า กามีซ มักสวมร่วมกับผ้าคลุมไหล่ที่เรียกว่า ดูปัตต้า (Dupatta)

ก็หายตัวไปแล้วพะยะค่ะ"

"คณะของลิสสาเหมือนกันนี่คน"

"สี่คนพะยะค่ะ"

"ทำไมมาแค่นั้น คนของพัรัมย์หายไปไหนหมด"

"ทรงลืมแล้วหรือพะยะค่ะว่าเจ้าหญิงเสด็จมาจากลอนดอน ไม่ได้มาจากพัรัมย์ เจ้าหญิงไม่ยอมให้เอ็กเกริก ไม่โปรดความวุ่นวาย เลยขอให้ต้อนรับเป็นการส่วนตัว ไม่รบกวนประชาชน"

"ถึงคณะของลิสสาจะน้อย แต่คนของเรามีตั้งหลายคน ทำไมถึงปล่อยให้ลิสสาหายไปได้"

"คือไฟลต์จากลอนดอนมาถึงเร็วกว่ากำหนดพะยะค่ะ ทาง ผ.อ. สนามบิน บอกว่ากำลังจะส่งคนไปรับคณะของเจ้าหญิงที่เกิด แต่มีเจ้าหน้าที่ซึ่งตัดหน้าไปก่อน"

"เจ้าหน้าที่? คนไหน"

ปานเดย์หน้าซีดเผือด ขนาดทำงานกับเจ้านายมานานเป็นสิบปี พอเจอแววดาดุดันกับน้ำเสียงแข็งกระด้างเอ็ดเข้าก็ชักใจผ่อเหมือนกัน

"คือ... กระท่อมมเช็กกล่องวงจรปิดของสนามบิน ปรากฏว่ามีกลุ่มชายฉกรรจ์สวมชุดเจ้าหน้าที่ทูตกับชุดเครื่องแบบมหาดเล็กของวังไปรับเจ้าหญิงน้อยก่อนจะพากันไปยังประตูข้าง กระท่อมมตรวจสอบแล้วไม่คุ้นหน้าเลยพะยะค่ะ"

"แล้ว ผ.อ. สนามบินว่ายังไง"

"พอกระท่อมมแจ้งว่าเจ้าหญิงน้อยเป็นแขกพิเศษของฝ่าบาท ท่าน ผ.อ. ก็เป็นลมไปเลยพะยะค่ะ" องครักษ์ชั้นขบพันกรอด มือหนากำเข้าหากันแน่น จนเห็นเส้นเลือดปูดโปน "กระท่อมมโทรศัพท์ไปยังโรงแรมที่ประทับ ปรากฏว่าเจ้าหญิงยังไม่ถึงที่ประทับพะยะค่ะ กระท่อมมก็เลยประสานกับทางตำรวจให้เช็กกล่องวงจรปิดทุกจุดและติดตามคนร้ายอยู่"

ปัง!

เสียงฝ่ามือกระแทกโต๊ะทำงานทำให้สองหนุ่มสาวสะดุ้งเฮือก ดวงตาดำจัด
ก็วาวขึ้นจนแม่แต่มารู้อย่างต้องก้มหน้างุด

"คาจาล!!!"

ชื่อ 'ผู้ต้องสงสัย' เพียงหนึ่งเดียวที่ฉมาร์มานคาดว่าอยู่เบื้องหลัง
การลักพาตัวครั้งนี้ถูกเอ่ยขึ้น คาจาลเป็นทั้งแม่เลี้ยง อดีตมหารานีของ
กฤษณ์ซาลา และเป็นคู่แค้นของเขาอย่างยาวนาน

แม้ก่อนหน้านี้คาจาลและพรรคพวกจะขอรอมขอมด้วยเงื่อนไขให้เขา
แต่งงานกับหลานสาวของคาจาลเพื่อประสานรอยร้าวระหว่างสองชั่วอำนาจ
แต่เขาไม่อาจรับความหวังดีประสงคร้ายนั้นได้

"จะทำยังไงดีพะย่ะค่ะ"

ฉมาร์มานไม่ตอบแต่ลุกขึ้นไปยืนอยู่ข้างหน้าต่าง กวาดสายตามอง
เทือกเขาที่ทอดตัวยาวอยู่เบื้องหน้าลม่ายกำลังชมอารมณ์พลุ่งพล่านและ
กอบกู้สติกลับมาแก้ปัญหา อึดใจต่อมาเขาก็เดินกลับไปคว้าโทรศัพท์มือถือ
แล้วกดเข้าแอปพลิเคชันบนหน้าจอ ไม่นานสีหน้าคร้ามคมก็ผุดรอยยิ้มขึ้น
บนเรียวปากหยักลิ้น

"ฉันรู้แล้วว่าลิสสาอยู่ที่ไหน!!!"

บทที่ 2

กลิ่นเหม็นอับเหมือนกลิ่นที่มักอบอวลในห้องปิดที่บปลุกร่างเล็ก
ตื่นจากภวังค์ ดวงตากลมโตเบิกโพลงขึ้น สายตาระแวดระวังกวาดมองไป
โดยรอบ สัญชาติญาณระวังภัยที่เจ้าหญิงน้อยสั่งสมมาหลายปีเตือนว่าเธอ
กำลังตกอยู่ในอันตราย

ตอนนี้เธอกำลังนั่งฟังเสาไม้ต้นใหญ่ภายในกระท่อมทรุดโทรมหลังหนึ่ง
บนพื้นไม้กระดานปูด้วยฟางข้าว จังหวะขยับกายเตรียมจะลุกขึ้นเจ้าหญิงน้อย
ก็พบว่าตนเองถูกตรึงเอาไว้ด้วยเชือกหนาที่ผูกรั้งอยู่ตรงนั้นเ

"ตื่นแล้วอะ!"

เจ้าหญิงน้อยหรือตาฝ่าเปลวแดดที่สองเข้ามาผ่านทางหน้าต่างเพื่อจับภาพ
เจ้าของเสียงแหบ เขาเป็นชายรูปร่างหนา สวมเสื้อผ้ามอซอ ที่เอวเหน็บปืนสั้น
ไว้สองกระบอก

"คุณเป็นใคร"

"เลือก!"

ต้องหยาบตายเบอร์นี้ใหม่

ฉาลิสสาถอนหายใจ แต่เพราะตนตกเป็นรองจึงได้แต่ข่มความไม่พอใจ
ไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย

"แล้วพี่เลี้ยงฉันล่ะ คุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน"

"โยนทิ้งข้างทางสิวะ กูจะหิวมันมาให้เกะกะทำไม"

"แล้วจับฉันมาต้องการอะไร"

"สวยๆ แบบมึง กูจะต้องการอะไรล่ะวะ"

โครงร่างหนาแสบๆยี้ม ดวงตาเรียวเล็กกวาดมองเหยื่อด้วยแววที่อันตราย ทำให้เจ้าหญิงพยายามขยับหนี แผ่นหลังก็เลยยิ่งชนกับเสา วินาทีจนมุม ทำให้เธอก้มมองเขี้ยวเสือที่มักสวมติดคอ ทว่าบัดนี้มันกลับอันตรายหายไ

"หาไอ้เนื้ออยู่หรือ"

เขี้ยวเสือกลายเป็นเครื่องรางที่เธอสวมไว้เพื่อความอุ่นใจตลอดหลายปีมานี้ เธอจึงรู้สึกหวาดวิตกเล็กๆ เมื่อมันตกอยู่ในมือคนอื่น แต่เพราะไม่ยอมให้อีกฝ่ายจับพิรุณได้เลย แสร้งวางมาดเฉยแทน

"ทำไมเจ้าหญิงจากপুরัมถึงมีเขี้ยวเสือของไอ้พวกนักรบภูเขาอะ"

"ทำไมคิดว่าเป็นเขี้ยวเสือของพวกนักรบภูเขาล่ะ มันก็แค่เขี้ยวเสือธรรมดา แล้วรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นใคร"

"กูไม่ได้โง่โวย ชาวในทีวีออกหรรว่ามึงจะมาร่วมงานวันเกิดไอ้ฉาร์มาน"

เจ้าหญิงน้อยหรีตตามองคนตรงข้าม น้ำเสียงแหบแห้งนั้นแฝงสำเนียงแบบคนฝรั่งเศส

"คุณไม่ใช่คนপুরัม"

"ก็ไม่ใช่นะสิวะ"

"แล้วก็ไม่ใช่คนกฤษณ์ซาลาดัว แต่เป็น...คูซรี?"

คูซรีเป็นประเทศติดทะเลซึ่งมีพรมแดนติดกฤษณ์ซาลาและপুরัม เมื่อก่อนเคยตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสมาหลายสิบปี ชาวคูซรีจึงติดสำเนียงของเจ้าอาณานิคมกระทั่งถึงปัจจุบัน

"แล้วยังไง กูเป็นโจรจากคูซรีแล้วยังไง"

"เป็นแค่โจรเรียกค่าไถ่ แต่มีเส้นสายอยู่ในกรมพิธีการทูต เดินเข้าออกพื้นที่ชั้นในของสนามบินได้อย่างเปิดเผย แปลว่ามีคนใหญ่คนโตร่วมมือด้วย

สินะ คงไม่ใช่โจรกระจอก หรือว่า...รานีคาลจาล?"

โจรร่างหนาหน้าถอดสี แหวใส่เสียงเซียว "มึงแสบให้มันน้อยๆ หน้อย อีเจ้าหญิง เพื่อเจ้าไม่เข้าท่า!!"

หญิงสาวยกมุกปากขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน ดวงตากกลมโตทอประกายวาว ละม้ายตื่นเต้นที่ได้ค้นพบปริศนาสำคัญของโลก

"แปลว่าจริงสินะ รานีให้จับฉันทำไมละ"

เท่าที่ฉลิลสสาได้ยินมา มหารานีคาลจาลคือซุสีไทเฮาเวอร์ชันกษัตริย์ชาลา คอยบงการควบคุมราชสำนักชั้นในลามมาจนถึงอยู่เบื้องหลังกลุ่มอำนาจเก่า ในกษัตริย์ชาลา ว่าแต่...มันเกี่ยวอะไรกับเจ้าหญิงจากพุรัมเล่า

"ฉันเป็นแค่เจ้าหญิงก๊กก๊กจากพุรัม ไม่ใช่ทายาทสายตรง ไม่มีสิทธิ์ ได้บัลลังก์ด้วยซ้ำ ฉันไม่มีอำนาจอะไรเลย จับฉันมาจะทำอะไรได้ เสียเวลาเปล่า"

"เสือก!"

"พูดดีๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องหยาบคายเลย"

"กูจะพูดยังไงก็เรื่องของกู" โจรร้ายสาวเท้าเข้าหาด้วยท่าที่มุงร้าย "สวยๆ อย่างมึงไม่น่าสอดรู้เลย"

มือหนายี่นเข้ามาหมายจะบีบคางเจ้าหญิงน้อย แต่ปลายนิ้วยังไม่ทัน เอื้อมถึงปลายคางมัน เสียววินาทีนั้นเองมีตึกก็พุ่งทะลุหน้าต่างแทงเข้าที่ กลางฝ่ามือ ก่อนประตูไม้แผ่นหนาของกระท่อมจะล้มตึงในอีกไม่กี่วินาทีถัดมา ฉลิลสสาผินหน้าไปทางต้นเสียง หรีตามองใบหน้าของคนที่ไม่ได้พบมาเป็นแรมปี

"นมัสเต...เจ้าหญิงฉลิลสสา!"

"ลุง!"

'ลุง' พยักหน้าทักทายก่อนสาวเท้าเข้ามายืนกลางห้องด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย เขาสวมผ้าคลุมหนาสีดำยาวลงมาปิดเข่า เผยให้เห็นเพียงกางเกงพอดีตัว สีดำและรองเท้าบูตสีน้ำตาลขมุกขมอมดั่งเช่นทุกครั้งที่เจอกัน โจรร้าย นีวหน้า ถลันตัวลุกขึ้นทั้งที่บนฝ่ามืออาบด้วยเลือดสด

"ใครวะ!"

"พ่อมึงไง!"

เขากระตุกยืมร้ายกาจ ยกเท้าถีบเข้าที่กลางท้องจนอีกฝ่ายล้มตึงลงไปนอนกองกับพื้น รองเท้าบูตหนาตกลงบนกลางอกอีกฝ่าย ก่อนก้มลงกระซอกเขี้ยวเสื่อจากกระเป๋าเสื่ออีกฝ่ายแล้วยัดใส่กระเป๋ากางเกง

"อย่ามาแตะของของกู"

น้ำเสียงแข็งกร้าวดังขึ้นตามมาด้วยสันรองเท้าบูตที่กระแทกเข้ากลางเป้ากางเกง ก่อนขยี้ซ้าจนโจรร้ายแผดเสียงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด

"มึงกล้าแตะลิสสา ต่อให้มึงไม่อยากตาย กูก็จะสงเคราะห์ให้"

ช่วงขยี้ขยี้กำลังจะกระแทกลงที่กลางลำตัวอีกครั้ง แต่เสียงหวานในสไลกลับร้องห้าม

"อย่านะลุง...เราขอ"

"มันทำร้ายเธอไม่เห็นรีใจ"

"เรารู้ แต่ถ้าลุงฆ่ามัน เราจะไม่รู้ว่ใครจ้างมันมา"

คนที่ถูกเรียกว่าลุงขบฟันกรอด วางเท้าลงบนพื้นไม้ ก่อนเดินไปแก้มัดร่างเล็กแล้วพุงให้ลุกขึ้น แต่ทันทีที่เขาปล่อยมือ เรือนร่างบางก็เข่าอ่อนเกือบจะทรุดลงไปตีพื้น วงแขนแข็งแรงจึงรวบเอาหญิงสาวไว้ราวกับจะเป็นหลักให้

"ปล่อยเถอะลุง เรายืนได้"

"อย่าดี้อ!"

เขาส่งเสียงเข้มพลางซิงตาใส่ ก่อนเลื่อนแขนจากเอวขึ้นมาประคองไหล่บางแทน จังหวะที่กำลังจะเดินผ่านโจรร้าย สายตาของคนที่ผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชนก็เหลือบเห็นประกายวาบของมีดเล็กในมืออีกฝ่ายเข้าพอดี ชายหน้าบากจึงยกสันเท้ากระแทกเข้าที่ใบหน้าอีกฝ่ายจนเกิดเสียงกร๊อบ

"ลุง!"

"ไม่ตายหรอกน่า"

เขาประคองหญิงสาวร่างบางออกมาอี้นรับลมนอกระท่อม กลิ่นเหม็นอับจากด้านในถูกแทนที่ด้วยกลิ่นน้ำชื้นของผืนป่า กลุ่มลมเย็นพัดโชยเข้ามา ทักทายให้ความรู้สึกสดชื่นและเบาสบาย คนในอ้อมแขนขยับตัวออกอย่างเป็นธรรมชาติ

"สวมไว้สิ"

ฉลิสสาก็มองเขี้ยวเสือในมือลูง ก่อนวินาทีต่อมาเขาจะเป็นฝ่ายสวมสร้อยร้อยด้วยเขี้ยวเสือให้โดยที่เธอยังไม่ได้รับรองขอ

"วันหลังอย่าถอดอีก"

"เราไม่ได้ถอด มันขโมยของเราไป" เจ้าหญิงฉลิสสาฟ่อง ทำเอา 'ลูง' ยิ้มออก

"ติดกายไว้แล้วจะปลดถักัย รู้ใช่ไหม"

เจ้าหญิงน้อยพยักหน้า นับตั้งแต่ได้เขี้ยวเสือดมาตอนอายุสิบเอ็ดขวบ วันใดที่สวมเขี้ยวเสือไว้เธอจะปลดถักัยเสมอ แต่หากวันใดเธออยากลองดี พิสูจน์ความขลังของมัน เธอก็มักจะเจอดีจริงๆ แม้ไม่ถึงกับเลือดตกยางออก แต่ก็ต้องเจอกับความชวยอย่างช่วยไม่ได้ หลังจากนั้นหญิงสาวจึงสวมเขี้ยวเสือดิตตัวมาโดยตลอด

"ที่เรารอดตายทุกครั้ง เป็นเพราะลูงหรือ"

ลูงยืนกอดอก ตอบด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อยเหมือนแมวขี้เกียจที่ไม่สนใจ โลกรอบตัว

"ฉันดูว่างขนาดนั้นเลยหรือ"

คำตอบของลูงไม่ทำให้เจ้าหญิงน้อยแปลกใจ เพราะถามแบบนี้ที่ไร ลูงก็มีท่าที่แบบนี้เสมอ แต่ก็อดซักเขาไม่ได้ทุกที ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งที่มี คนคิดร้ายกับเธอ ทว่าทุกครั้งที่เกิดขึ้นเธอจะรอดตายราวกับมีปาฏิหาริย์ บางครั้งเป็นลูงที่เข้ามาช่วย แต่ก็มีหลายครั้งที่เป็นคนแปลกหน้ารูปร่างและ ท่าทางใกล้เคียงนักบรรพบุรุษเขาแบบลูงมาช่วยเธอไว้แทน ต่อให้เขาไม่ยอมรับ

เธอก็คิดว่าคงเป็นคนของเขาแน่ๆ ที่คอยติดตามช่วยเหลือเธอมาตลอด

"เขี้ยวเสือเป็นเครื่องรางของนักรบภูเขา มันจะช่วยคุ้มครองเธอ"

"ถ้างั้นนักรบภูเขากับหน่วยเขี้ยวพยัคฆ์ของกษัตริย์ซาลาคือกลุ่มเดียวกัน
รีไปเล่า"

"จะสอดแนมกษัตริย์ซาลารึไงลิสสา"

ว่าพลางยกมือขึ้นโคลงศีรษะของเจ้าหญิงจอมแสน ดวงตาดำจัด
ทอประกายอ่อนโยน รอยยิ้มที่หาชมยากผุดขึ้นบนใบหน้าปากที่มีหนวดเครา
ปกคลุม

"เราไม่ใช่เด็กนะลุง"

"รู้ว่าไม่ใช่เด็กแล้ว" น้ำเสียงของเขาทุ่มนุ่ม แววตาเปล่งประกายลึกล้ำ
ที่เธออ่านไม่ออก แต่ที่แน่ๆ มันไม่ใช่แววกั๊กกั๊กแบบผู้ชายหื่นกระหาย
ก็แล้วกัน "ไปกันเถอะ เดี่ยวจะมีตก่อน"

"เราอยากถามมันก่อน"

"ไม่ใช่หน้าที่ เดี่ยวฉันให้คนมาสอบปากคำเอง"

"ใคร"

ลุงถอนหายใจแรงๆ หนึ่งที่ "คนของฉัน ไปกันเถอะ"

"ไปไหน"

"กลับบุรีรัมย์"

"แล้วพี่มันจูล่ะ? คนร้ายทิ้งพี่มันจูไว้ที่ไหนก็ไม่รู้"

"ตำรวจช่วยมันจูไว้แล้ว ตอนนี้กำลังส่งกลับบุรีรัมย์"

"แต่เราต้องร่วมงานวันเกิดของฝ่าบาทนะลุง"

"เจ้าของงานไม่อยู่ งานจะจัดได้ไง"

"แล้วแขกที่เชิญมาล่ะ"

"ยกเลิกหมดแล้ว แต่งานเล็กๆ เชิญกันภายใน ไม่มีปัญหาหรอก"

ลลิสสาขยับเข้าหากัน นึกสงสัยว่าเหตุใดลุงถึงรู้เรื่องเยอะจั่ง เธอกำลัง
จะขยับปากถาม แต่เสียงเข็มกลับดังลวดมาจากทางด้านหลังเสียก่อน

"พี่ใหญ่!"

ความสนใจของเจ้าหญิงน้อยตกไปอยู่ที่ชายหนุ่มร่างสูงแต่งกายคล้ายลุง
พันผ้าคลุมหน้าไว้มิดชิด เว้นไว้เพียงดวงตา

"จัดการคนในกระท่อมมาให้เรียบร้อยด้วย"

"ครับพี่ใหญ่"

"แล้วทางชายแดนล่ะ"

"เคลียร์แล้วครับพี่ใหญ่"

ฉารี่มานพยักหน้าพลางแตะข้อศอกเจ้าหญิงน้อย "ไปเถอะลิสสา"

หญิงสาวทอดมองชายแปลกหน้าสลับกับลู่ด้วยความสงสัย แต่ไม่ได้
ปริปากถามกระทั่งเดินลัดเลาะผ่านแนวป่า สายลมเย็นพัดพาความชุ่มฉ่ำ
ของผืนป่ามาต้องผิวเย็นให้ความรู้สึกผ่อนคลาย ทว่าการสวมรองเท้า
สันสูงเดินบนพื้นดินชื้นแฉะทำให้เดินลำบากไม่น้อย ดูเหมือนลุงจะสังเกตได้
จึงเปรยถามด้วยสีหน้ากังวล

"เดินไหวรีเปล่า ให้ฉันแบกไหม"

"ไม่เป็นไรหรอกลุง แค่นี้เอง เราเดินได้" ถึงเขามิบุญคุณช่วยชีวิตเธอ
ไว้หลายครั้ง แต่เราไม่ได้สนิทสนมกันถึงขนาดตะแคงต้องตัวได้เสียหน่อย
"คนเมื่อก็...น้องชายลุงเธอ"

"ก็อายน้อยกว่า"

"ตอบไม่ตรงคำถาม"

"ไม่มีใครสอนเธอว่าอย่ายุ่งเรื่องคนอื่น"

"ลุงไม่ใช่คนอื่น"

คำตอบของหญิงสาวทำให้หัวใจคนฟังเต้นแรง เลือดสูบฉีดไปทั่วกาย
เสียดายที่หน้ากากหนึ่งบนใบหน้าลบลรอยแดงเรื่อจนมิด

"แล้วฉันเป็นอะไร"

"ลุงเก๊ะ...เป็นเทวดาประจำตัวเราไง"

"ไม่เคยมีใครชมว่าฉันเป็นเทวดา ส่วนใหญ่จะต่าว่าเป็นซาตานมากกว่า"

"ลุงไม่ใช่คนเลวหรอก"

"แต่ก็ไม่ใช่คนดี"

หญิงสาวอมยิ้มกับการที่เธอเอาตัวรอดจากคำถามของเธอ จะว่าไป
เจอกันแต่ละครั้งเขาก็พูดจาวนเธอแบบนี้เสมอต้นเสมอปลาย

"ลุงรู้ได้ไงว่าเราอยู่ที่นี้"

"ป่าคือบ้านของนักรบภูเขา หาไม่ยากหรอก"

"ที่จริงแล้วลุงเป็นนักรบรับจ้างใช่ไหม ใครจ้างลุงมาช่วยเรา พูรัม
หรือกษัตริย์ซาลา"

"ฉาร์มมาน"

"ฝ่าบาทนะเธอ" ลุงพยักหน้ารับ "แต่ฝ่าบาทมีหน่วยรบเชี่ยวชาญพิเศษ
ทำไมต้องเสียเงินจ้างลุงด้วยล่ะ"

"หน่วยรบอยู่ในเมือง นักรบอยู่ในป่า"

"นั่นสินะ ฝ่าบาทคงไม่อยากผิตใจกับพี่ราช ถ้าเราหายไปคงอุ่นน่าดู"

"ฉาร์มมานเป็นห่วงเธอ"

"เขาจะห่วงเราทำไม เราไม่สนิทกันสักหน่อย"

เจ้าหญิงน้อยหวนนึกถึงเวลาที่ตนได้เจอกับมหาราชแห่งกษัตริย์ซาลา
ที่ลอนดอนแล้วยิ่งไม่เชื่อใหญ่ มหาราชชาคนั้นทำหน้าที่ พุดเสียงเย็นชา
ไม่มีแววก้อร้อก้อติกหรือทำที่จับเธอแม้แต่บ่อย เรียกว่าเยื่อหยิ่งจนน่าหมั่นไส้
ด้วยซ้ำ

"เดี๋ยวนะ ทำไมลุงเรียกฝ่าบาทว่าฉาร์มมานเฉยๆ ละ ไม่กลัวหัวหลุด
จากบ่าเธอ"

"ฉาร์มมานไม่ทำแบบนั้นหรอก"

"เราได้ยินว่าเขาชอบกุดหัวคนเล่น"

"ข่าวลือทั้งนั้น"

"ได้ยินว่าที่เขาไม่ยอมแต่งงานเพราะเลี้ยงสนมนางในไว้เพียบ"

"ไม่มีสักคน"

"แล้วก็ได้อินอีกว่าเขาตั้งหน่วยเชี่ยวชาญพิเศษขึ้นมาบังหน้า แต่จริงๆ เอาไว้ใช้เป็นฮาเร็ม เลี้ยงผู้ชายล่ำๆ"

"บังอาจ!"

เจ้าหญิงน้อยหัวเราะคิก ดวงตากลมโตสุกใสจ้องมองคนที่ยื่นกอดดอกหน้าบึ้งด้วยความมงง

"ทำไมลุงต้องโกรธด้วย ลุงเป็นอะไรกับฝ่าบาท"

"ไม่ได้เป็นอะไรกัน"

"แล้วทำไมต้องเข้าข้างเขา"

"ไม่ได้เข้าข้าง เพียงแต่ไม่ชอบให้ใครพุดถึงเจ้าของเงินในทางเสียหาย ชาวโคมลอยพวกนั้นเชื่อไปได้ไง"

"ไม่ได้เชื่อ แค่บอกว่าไต่ยินเฉยๆ"

"วันหลังไม่ต้องไปฟัง ไร้สาระ ไม่จริงสักอย่าง"

"ฝ่าบาทคงให้เงินลุงเยอะมากสินะ ลุงถึงหัวเสียแบบนี้"

"ฉาร้มานไม่ใช่คนเลวร้ายนักหรอก ที่แน่ๆ เขารักเดียวใจเดียว"

พูดจบหนุ่มใหญ่ก็เดินตังตังนำหน้าไป พานให้เจ้าหญิงน้อยมองตามด้วยความมงงง

แก้ตัวให้ขนาดนี้ ยังว่าไม่เป็นอะไรกันอีก!

บทที่ 3

การเดินทางในป่าไม่ได้ลำบากอย่างที่เจ้าหญิงลลิสสาจินตนาการไว้ แม้แต่น้อย แม้ทางเดินจะไม่ได้ปูเรียบเหมือนถนนลาดยาง แต่ก็ไม่ได้ขรุขระ เต็มไปด้วยรากไม้หรือเถาวัลย์ ทุกอย่างรอบกายเงียบงัน ผิดกับบรรยากาศของป่าที่ควรมีเสียงนกเจื้อยแจ้วหรือแมลงกรีดเสียงร้องอย่างที่เคยดูในหนังสือสารคดี

"ลุงว่าป่ามันเงียบผิดปกติไหม"

"ไม่เห็นแปลกเลย ป่าก็แบบนี้แหละ"

"แต่มันเงียบเกินไปนะลุง ปกติในป่ามันควรมีเสียงนกร้อง เสียงแมลงอะไรสักอย่างไม่ใช่เหรอ"

"พวกมันอาจจะหลับก็ได้"

"กลางวันแสดๆ เนี่ยนะ"

'ลุง' ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก จะบอกได้ยังไงว่าตลอดเส้นทางที่ลัดเลาะผ่านมานั้น มีคนของเขาคอยกางทางล่องหน้าและซุ่มตัวคุ้มกันอยู่ เป็นเหตุให้ไม่มีสัตว์ป่าเข้าใกล้ รอบกายเลยเงียบงันเช่นนี้

"รีบเดินเถอะ เตี่ยวจะถึงชายแดนมีด"

"ลุงว่าทางเดินในป่ามันเดินง่ายเกินไปไหม ตอนออกจากกระท่อม

พื้นดินมันยังและเป็นโคลนอยู่เลย แต่เดินไปเดินมาทำไมพื้นดินถึงมีไปไม่
คลุมพื้นที่ตลอดทาง ดูเหมือนมีคนถางทางไว้ให้เลย"

"แถวนี้เป็นเส้นทางเดินป่า และเป็นเส้นทางที่พวกชาวบ้านเก็บของป่า
ผ่านไปยังชายแดน มันก็เลยเรียบแบบนี้ไงล่ะ"

เจ้าหญิงน้อยพยักหน้าคล้อยตาม "เดี๋ยวนะลุง แล้วเรื่อง..."

"เรียกลุงอยู่นั้นแหละ ฉันเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าฉันไม่แก่ขนาดเป็นลุง
เธอสักหน่อย"

ดวงตากลมโตสุกใสจับจ้องรอยยับย่นบนใบหน้าคนตัวใหญ่

ตึ๊งกาเทียบขนาดนี้ไม่ให้เรียก 'ลุง' จะให้เรียก 'ปู่' รึไง!

แต่เธอไม่ได้ถ่ายทอดความคิดนั้นออกไป เพราะไม่ยอมให้คนฟัง
เสียกำลังใจ เธอยังต้องพึ่งพา 'ลุง' จนกว่าจะถึงชายแดน

"พักแถวนี้ก่อนแล้วกัน" ลุงแทรกขึ้นท่ามกลางความเงียบ ซี่มือไปที่
โขดหินข้างหน้า "เธอไปนั่งที่โขดหินนั้นสิ เดี่ยวฉันไปหาอะไรมาให้กิน"

"ลุงไปนานไหม ไกลรึเปล่า"

อีกฝ่ายส่ายหน้า หยิบมีดตำมะกะทัดรัดออกจากข้างเอวแล้วส่งให้ถึงมือ

"ไม่ไกลหรอก เธอเก็บไว้ป้องกันตัวแล้วกัน"

"ขอบคุณนะลุง"

แล้วลุงก็เดินลับหายผ่านแนวพุ่มไม้ไป ทิ้งให้เจ้าหญิงน้อยเหลือวซ้าย
แลขวาวอย่างระแວดระวัง พอแน่ใจว่าปลอดภัยเธอก็วางมีดลงข้างตัว ก่อนหยิบ
เชี้ยวเสื่อขึ้นหมุนไปมาเพราะรู้สึกผิติดสั้งเกิดตั้งแต่ที่แรกแล้ว

"มีรอยบากตรงมุมนี้ด้วยเหร"

ยังไม่ทันจะได้หาคำตอบ เสียงสวบสวบก็ดังกระชั้นเข้ามาทำให้
เจ้าหญิงน้อยวางเรื่องเชี้ยวเสื่อแล้วคว้ามิตสันขึ้นกระชับมือ ทว่าคนที่เดิน
ลัดเลาะผ่านสมุทุมพุ่มไม้กลับไม่ใช่คนอื่น

"ทำไมลุงกลับมาเร็วนักล่ะ แล้วนี่มัน..."

เจ้าหญิงน้อยเพ่งมองกระบอกไม้ไผ่สองกระบอกซึ่งคล้องอยู่ที่ข้อมือ

ของเขา สลับกับใบบัวขนาดใหญ่บนฝ่ามือสองข้าง ฝั่งหนึ่งบรรจุผลไม้
ดูสดใหม่ ขณะที่อีกข้างมีปลาย่างส่งกลิ่นหอมฉุยวางอยู่สี่ตัว

"น่ากินไหม"

หญิงสาวพยักหน้ารับ แต่ความสงสัยยังไม่หายไปจากดวงตาสุกใส
"ลูงเอาของพวกนี้มาจากไหน"

"เก็บมาจากในป่า"

"ลูงใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที แต่หาทั้งผลไม้ ตกปลาแถมยังย่างเสร็จสรรพเลย
เนี่ยนะ"

"เธอสิมไปรีเปลาว่าฉันเป็นคนภูเขา ป่าคือบ้านและห้องทำงานของฉัน"
ฟังดูน่าหวั่นไส้ แต่มันก็เข้าเค้ายู "แต่หาผลไม้ ตักน้ำ และแทงปลา
ในลำธารเอามาอย่างให้ ไม่ได้เหลือปากว่าแรงนักหรือ และที่สำคัญ ฉันหายไป
ครึ่งชั่วโมง ไม่ใช่สิบนาที"

เจ้าหญิงน้อยไม่ได้สวมนาฬิกาจึงไม่มีประจักษ์พยาน ก็แค่สงสัย
"แต่ทำไมเรารู้สึกว่าเบ๊บเดียวเองล่ะ"

"เพราะเธอมีวแต่ใจลอยนะสิ" ลุงพูดจบก็ยื่นกระบอกไม้ไผ่ซึ่งบรรจุน้ำ
มาเต็มกระบอกให้ "กินน้ำสิ เธอคงจะเหนื่อยแล้ว"

หญิงสาวยอมรับซึ้งๆ ความเหนื่อยล้าจากการเดินบนรองเท้าส้นสูง
เป็นระยะทางไกลทำให้เธอเมื่อยและเหนื่อยมากจริงๆ ทันทีที่กระบอกไม้ไผ่
จ่อปากเธอก็กรอกน้ำสะอาดเข้าปากไม่หยุด ความเย็นฉ่ำของหยาดน้ำทำให้
ความเหนื่อยล้าลดทอนลงไปเยอะ

"ลูงแบ่งกระบอกนี้ไปดื่มสิ"

"เธอกินเถอะ เมื่อกี้ฉันดื่มน้ำจากลำธารไปแล้ว"

"จันเก็บไว้ระหว่างเดินทางแล้วกัน"

หลังจากนั้นเจ้าหญิงน้อยก็บีบน้ำปลาส่งเข้าปาก รสชาติดี กลิ่นหอมกรุ่น
ไม่เหม็นคาว ทั้งยังมีกลิ่นและรสของเกลือกับพริกไทยเด่นชัดมาก

"กลางป่าแบบนี้ลูงไปเอาเกลือกับพริกไทยมาจากไหน"

ลุงซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตาปอกเปลือกลูกสาธิตะงักก็ก้มก่อนกระตุก ถุงหนึ่งใบเล็กที่เอวยกขึ้นอวด

"เกลือกกับพริกไทยอยู่ในถุงนี้"

"ลุงพกเกลือกกับพริกไทยติดตัวเนี่ยนะ"

"ไม่เห็นจะแปลก คนภูเขาเวลาเดินป่าก็พกเกลือกพริกไทยติดตัวทั้งนั้น มันเป็นเครื่องชูรสอาหาร จับสัตว์อะไรได้ก็เอามาแล้ว โรยเกลือกกับพริกไทยแล้วย่างกินประทังชีวิต"

เธอไม่เคยเป็นคนภูเขา จึงไม่รู้จะสรรหาคำใดมาคั้น เลยก้มหน้าก้มตาแกะปลาอย่างจนเหลือแต่เนื้อ โดยแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งของเธอสวนอีกฝั่งของลุง

"กินปลาสิลุง เราแกะให้"

ลุงเงยหน้าขึ้นจากผลสาธิตก่อนยิ้มบางๆ "ขอบใจ เธอกินเถอะ"

"ส่วนนี้ของเรา ส่วนนั้นของคุณลุง เรากินไม่หมดหรอก ผลไม้พวกนี้ไม่ต้องปอกหรอก เรากินทั้งเปลือกได้"

เจ้าหญิงฉาลิสสาขยับตัวมานั่งบนโขดหินใกล้ลุง ก่อนวางใบบัวคั้นระหว่างเราสองคน ทอดตามองเนื้อผลไม้ที่ถูกเฉือนติดเปลือกออกไปมากด้วยรอยยิ้มขบขัน

หลังจัดการมื้ออาหารแล้ว ลุงก็ลุกไปหยิบกิ่งไม้ใบไม้มามัดเข้าหากัน ก่อนคว้ามืดสั้นเหนือผ้าเนื้อหนาจากเสื้อคลุมของเขามาทำอะไรรึ่ก้อย่างดูคร่าวๆ แล้วคล้ายรองเท้าประดิษฐ์

"ใส่สิ"

"ลุงทำรองเท้าให้เราเหรอ"

ลุงพยักหน้า บัญไปไปที่รองเท้าสั้นสูงที่เธอสวมอยู่

"เปลี่ยนซะจะได้เดินสบายหน่อย"

เจ้าหญิงฉาลิสสาทำตามอย่างว่าง่าย รอยแดงจากสันรองเท้ากัดปรากฏเป็นประจักษ์พยานความยากลำบากในการเดินของเธอ เธอจำต้องซ่อน

ความเจ็บเอาไว้ไม่ให้ลึงกังวล แต่ก็ไม่พ้นสายตาช่างสังเกตของเขายู่ดี

"เจ็บรีเปล่า รองเท้ากัดหรือ"

"นิดหน่อยเอง เราทนได้ ใส่ได้พอดีเลยนะลุง ขอบใจมาก ไว้ถึงบุรีรัมย์ แล้วเราจะให้พี่ตีกับพี่ราชตอบแทนลุงอย่างงามเลย"

"ไม่ต้องหรอก ฉันได้ค่าตอบแทนแล้ว"

"ฝ่าบาทให้เงินลุงเยอะเลยหรือ"

"ค่าตอบแทน...ประเมินราคาไม่ได้หรอก"

เจ้าหญิงลลิสสาไม่อยากเสียมารยาทละลาบละล้งถามเงินค่าจ้าง จึง ตัดบทเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น การเดินทางโดยมีลุงเคียงข้างช่วยสร้างความอุ่นใจ และปลอดภัยให้จนเธอผ่อนคลาย คุยไปยิ้มไปตลอดทาง

"อีกนานไหมลุงกว่าจะถึงชายแดน"

"น่าจะอีกสักชั่วโมง เธอเหนื่อยแล้วหรือ"

"ไม่เป็นไร เรายังไหว ว่าแต่...ลุงมีมือถือไหม เราอยากโทรบอกพี่ราช ให้ส่งคนมารับหน่อย"

"ฉันจัดการให้แล้ว"

"ลุงรู้หรือว่าพี่ราชคือใคร"

ลุงเล็กคิ้วสูง สีหน้าเล็กน้อยของเขาทำให้เจ้าหญิงลลิสสามุ่นคิ้ว ดวงตากกลมโตจจ้องคนตัวโตไม่วางตา

"ฉันหมายถึงฉันแจ้งไปทางด่านชายแดนแล้ว เขาคงแจ้งต่อทางวังเอง"

"เรื่องที่เราหายตัวไปออกสื่อไหม"

"ก็มีบ้าง"

"ในแง่ดีหรือไม่ดี"

"ไม่ต้องสนใจหรอก รู้แค่ฉันส่งเธอถึงญาติๆ ของเธออย่างปลอดภัย ก็พอ ส่วนเรื่องข่าว ปล่อยให้พวกผู้ใหญ่จัดการเถอะ"

"ถ้าฉันเราขอยืมมือถือลุงหน่อยได้ไหม เราอยากคุยกับพี่ตี"

"ในป่าไม่มีสัญญาณหรือ"

"ถ้าในป่าไม่มีสัญญาณ แล้วลุงติดต่อคนทางชายแดนได้ไง"

"คนของฉันทติดต่อ ฉันทมีหน้าที่แค่พาเธอไปส่งให้ถึงชายแดนเท่านั้น"

เจ้าหญิงฉลิสสาคร้านจะชักใช้หาคำตอบ เพราะคิดว่าลุงคงหาข้ออ้างมาแก้ตัวได้อยู่ดี จึงเดินตามเขาไปเงียบๆ กระทั่งเขาชี้มือไปที่อาคารก่อด้วยอิฐสีเทาซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในระยะไม่ใกล้แต่ก็ไม่ไกลมาก

"นั่นไง...บ้านของฉาร์มาน"

"บ้าน? เรารู้ว่ามันเหมือนหอคอยมากกว่านะลุง"

"จะว่างั้นก็ได้ ตอนวัยรุ่นฉาร์มานเคยอยู่บนนั่น"

"ทำไมถึงอยู่บนหอคอยล่ะ ไม่กลัวตกหรือ"

ลุงกระตุกยิ้ม รอยขมขื่นพัดผ่านดวงตาสีดำจืด เสียหายที่เจ้าหญิงน้อยไม่ได้เฝ้ายหน้าขึ้นมาสบตา

"ฉาร์มาน...ไม่มีทางเลือกนักหรอก"

น้ำเสียงหม่นเศร้าทำให้เธอเอะใจ เฝ้ายหน้าขึ้นมองเสี้ยวหน้าของลุง แนวกรามบดเข้าหากันจนขึ้นเป็นรอยนูนข้างแก้มราวกับว่าเขาคือคนที่ถูกจองจำอยู่ในหอคอยเสียเอง

"ลุงรู้จักฝ่าบาทดีจังนะ"

"ถ้าฉันทบอกว่าฉันทเคยเป็นอาจารย์เขาล่ะ"

"ลุงน่าจะสืบลิบกว่า ฝ่าบาทก็คงต้นสืบลิบ แล้ว..."

"ฉันทแค่สามลิบแก้!"

"ก็เกือบสืบลิบนั่นแหละ อายุห่างกันนิดเดียว ลุงจะเป็นอาจารย์ของฝ่าบาทได้ยังไง"

"ไม่เกี่ยวกับอายุสักหน่อย"

"งั้นลุงสอนวิชาอะไร"

"วิชาชีวิต"

ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกเหมือนถูกกวนประสาทจนอยากจะวาดมือขึ้นพาดสักπάบ แต่ที่ทำได้ก็เพียงชี้มือไปที่หอคอยสีทึมแห่งนั้น

"แล้วตอนนี้หอคอยนั้นใช้ทำอะไร"

"เป็นตำหนักชายแดน ฌาร์มานชอบอยู่ที่นั่น สวยและสงบมาก ว่างมีโอกาสนจะพาไปดู"

"ไปวันนี้ไม่ได้หรอก จากตรงนี้ก็ดูไม่ไกลนี่นา"

"มองจากตรงนี้เหมือนไม่ไกล แต่เดินเข้าจริงแล้วหลายชั่วโมง มันอยู่คนละทางกับด่านชายแดนด้วย ไปเถอะ เดี่ยวจะมีต ป่านนี้ร้านนี้คงร้อนใจแย่แล้ว"

"พี่ตีมาด้วยเหรอ"

"มาสิ เธอเป็นลูกสาวคนโตไม่ใช่เหรอ" เจ้าหญิงลลิสสาพยักหน้าหงิกหงัก ความสดใสผุดพรายขึ้นมาบนดวงหน้าใส "สนิทกับรานีมากเหรอ"

"สนิทสิ ตั้งแต่ทูลหม่อมมาลัยัน ทูลหม่อมปู่ก็ประทับอยู่แต่ในตำหนักฤดูร้อน พี่ราชกับพี่ตีเลยดูแลเรามาตลอด เราสนิทกับพี่ตีมาก คงเพราะพี่ตีนิสัยๆ เหมือนกับเรา ก็เลยคุยกันถูกคอก"

"รานีไปทมาตีนะหรือลๆ"

"ที่สุดเลยละ พี่ตีคือไอตอลของเราเลยนะ เป็นผู้หญิงฉลาด แล้วก็คอยช่วยงานพี่ราชเยอะมาก เคยได้ยินไหมว่าความสำเร็จของผู้ชายมักมีผู้หญิงอยู่เบื้องหลัง พี่ตีนี้แหละเบื้องหลังของพี่ราช"

"แล้วเธอล่ะ เจอคนที่อยากเป็นเบื้องหลังให้รึยัง"

คำถามนี้ทำให้เรียวคิ้วสวยเล็กขิ้นสูง ก่อนส่ายหน้ายิ้มๆ

"ยังหรอก เรายังไม่เจอผู้ชายโซคร้ายคนนั้น!"

บทที่ 4

กว่าจะถึงด่านชายแดนซึ่งเชื่อมกัณฑ์ซาลากับพัวร์มด้วยสะพานเหล็ก ก็เป็นเวลาเกือบสามทุ่มแล้ว แสงสปอตไลท์จากทั้งสองฝั่งเผยให้เห็น ประตูรั้วเหล็กที่เปิดกว้าง ด่านชายแดนที่ควรจะเงียบเหงาเพราะเลยเวลา ปิดด่านกลับครึกครื้นด้วยขบวนต้อนรับจากเจ้าหน้าที่ของพัวร์มเกือบห้าสิบชีวิต

"ถึงแล้ว ไปเถอะลิสสา"

"ขอบคุณนะลุง"

"ไม่เป็นไร"

"แล้วเราจะติดต่อลุงยังไง ขอเบอร์ได้ไหม ลุงช่วยเราไว้ตั้งหลายครั้ง อย่างน้อยเราควรตอบแทนลุงบ้าง"

"เธอจะลากองครักษ์มาจับฉันหรือ"

รอยยิ้มเข้าในดวงตาดำจัดคู้้นพานให้เจ้าหญิงน้อยหวนนึกถึงเรื่องราว ตอนลืบเอ็ดชวบที่เจอลุงเป็นครั้งแรกขึ้นมา วันนั้นเธอลากองครักษ์มาจับเขาจริงๆ นั่นแหละ คิดแล้วก็ตลกดีเหมือนกัน ไม่นึกว่าคนที่เธอช่วยชีวิตในวันนั้น จะกลายเป็นผู้ช่วยชีวิตเธออีกหลายครั้งในเวลาต่อมา

"เรื่องตั้งนานแล้ว ลุงอย่าล้อเราสิ เราอยากขอบคุณลุงจริงๆ นะ"

"ไว้ฉันจะมาหาเธอเอง"

ในเมื่อลุงปฏิเสธ หญิงสาวก็ไม่อยากซักไซ้ให้อีกฝ่ายอี๊ดอัด
"งั้นเราไปก่อนนะลุง"

ลุงพยักหน้า ทอดตามองร่างเพรียวบางเดินผ่านเขตแดนของกุนท์ซาลา ไปยังกลางทางเชื่อมสู่เขตแดนของพัวร์ด้วยความรู้สึกใจหาย หากเป็นไปได้ เขาก็อยากจะเหนี่ยวรั้งช่วงเวลาระหว่างเราให้นานกว่านี้ เพียงแต่เขาไม่อาจ เห็นแก่ตัว ปล่อยให้เธอตกอยู่ในอันตรายได้

ลลิสสาเดินไปเกือบสุดทางก็หันกลับไปโบกมือให้ลุงอีกครั้ง ก่อนย่างเท้า สู่เขตแดนของพัวร์

"พีวตี!" ร่างเล็กโถมเข้าหาอ้อมแขนอุ่นของคนที่เป็นทั้งพี่สาวและ แม่บุญธรรม "ลลิสสาไม่คิดว่าพีวตีจะมารับนะคะเนี่ย"

"ลลิสสาหายไปทั้งคน จะให้พี่รออยู่ในวังเฉยๆ ได้ยังไง ฝ่าบาทก็อยาก มาด้วย แต่ติดประชุมทางไกล ไม่งั้นคงตามพี่มาด้วยแล้ว"

"แค่พีวตีมารับ ลลิสสาก็ดีใจแล้วค่ะ"

รานิป์ทมาวตีคล้ายอ้อมแขน ดันตัวเจ้าหญิงน้อยให้ออกห่างเล็กน้อย ก่อนเหลือบมองไปทางชายแปลกหน้าซึ่งยืนปะปนอยู่ในกลุ่มทหารเวร ตรงหน้าประตู ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางสง่าผ่าเผย และเครื่องแต่งกาย แปลกตาจากทหารชายแดนทำให้เขาดูสะดุดตา ทั้งที่ใบหน้าดูธรรมดา เหมือนคนมีอายุคนหนึ่งเท่านั้น

"คนที่ช่วยลลิสสาเป็นใคร"

"เขาแจ้งพีวตีว่าเป็นใครค่ะ"

"มหาดเล็กรายงานเพียงว่าคนของกุนท์ซาลาจะพาลลิสสามาส่ง แต่ไม่ได้ บอกว่าใครมาส่ง"

"ลลิสสาเรียกเขาว่าลุงค่ะ"

"ลุงเหรอ"

"ค่ะ ลลิสสาเคยช่วยเขาไว้ตอนลลิสสายังเด็ก แล้วหลังจากนั้นเขาก็ บังเอิญช่วยลลิสสาไว้อีกหลายครั้ง"

"บั้งเอิญงั้นหรอ"

คำถามของรอนีบัทมวดีเป็นคำถามที่ตืดในใจของเจ้าหญิงน้อยมอตลอดเพียงแต่ยังหาคำตอบไม่ไ้ เธอหันไปทางด้นซอยแดน หมออยจะเรียกให้เขมอมาพบมหารอนีแห่งพฐัม แต่กลับไม่เห็นงอของเขมอเสียแล้ว

"ไปไหนแล้วก็ไม่รู้คะ"

"ซ่งเถอะจะ ลิสสมอเห็น้อยๆ กลับกันเถอะ พี่ให้คนเตรียม ฮ. ไว้แล้ว"

"คะพี่วดี ว่าแต่มีข่วพีมันจูไหมคะ ลุงบอกว่ทางกุนซอซอส่งพีมันจูกลับพฐัมแล้ว"

"คุณกอปฐีรเพิงไปรับมันจูกลับจากสนอมบิณเมื่อเย็นนี้เอง ตอนนี้องจะไ้ถึงวังแล้ว"

เจ้าหญิงลลิสสอพยักหน้าหงิกหงัก แต่สอซอยังไม่วอวอนเวียนอยู่เถวประตุ่มักกุนซอซอ สีนอออลัยอวอธนีทำให้อรอนีบัทมวดีนุกใจ แสร้งเดินรั้งทอเพื่อเรียกรอซอของครักษัณมาสั่งการเสียงเข้ม

"ไปสืบมอว่ผู้ซอที่มอส่งลลิสสอเป็นใคร...ด่วนที่สุด!"

เพราะอิดโรยจากกรเดินปอมาทั้งวัน เจ้าหญิงลลิสสอจึงตั้งใจว่ถึงดอหนักเมื่อไรจะทิ้งตัวดิ่งลงบนเตียงทันที่ ทว่เสียงแ่งอนของพี่เสียงกับอิตตคนรักทำให้อนต้องยังฝิเทอ ไม่ออจเดินผ่านซึ้นบันไดไปยังห้องนอนตามใจคิด

"ใครรักคุณกอปฐี พูตให้มันดีๆ นะ"

"มันจูอภัยให้ผมเถอะนะ นับจากนี้ผมจะไม่มวันทำผิดต่อมันจูอีกแล้ว"

"เมื่อก่อนคุณกอปฐีก็สัญญาว่จะรักมันจูคนเดียว แล้วเป็นไงล่ะ"

"ผมยอมรับว่ตัวเองพลาด แล้วผมก็ซดใช้ด้วยการยอมตกรนทงทั้งเป็นมอแล้ว มันจูเห็นใจผมเถอะนะ"

"ตกรนทง? ออย่างแม่นั้นคงทำให้อคุณกอปฐีซึ้นสวอธนะสิไม่ว"

ลลิสสอคิดว่ซึ้นเธอรออยู่ตรงน้คงไม่ไ้นอนกันพอดี จึงหันหลัง

เตรียมจะเดินอ้อมไปอีกทาง แต่จู่ๆ เสียงของมันจุกกลับดังขึ้นเสียงก่อน

"เจ้าหญิงน้อย เสด็จมาถึงนานรึยังเพคะ"

"ลิสสาเพิ่งมาถึงเองจะพื้มันจู"

"เสียตายที่กระหม่อมไม่ได้ไปด้วย ไม่เช่นนั้นคง..."

"เฮอะ! อย่างคุณกาบิรีจะทำอะไรได้ อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ"

"ผมยังแข็งแรงนะมันจู ถ้าไม่เชื่อ..."

"ต่อหน้าเจ้าหญิงยังขี้คุยอีก หัดอายบ้างเถอะคุณกาบิรี"

ลลิสสายิ้มบางๆ ให้กับผู้ใหญ่สองคนที่แงงอนใส่กันทั้งที่อายุไม่ใช่
น้อยๆ แล้ว

"ลิสสาวงจ้ง ขอตัวก่อนนะจ๊ะ"

"หม่อมฉันไปเตรียมน้ำให้สรงนะเพคะ"

"ไม่เป็นไรจ๊ะ พื้มันจูอยู่คุยกับคุณกาบิรีเถอะ ลิสสาจัดการเอง
อาบเสร็จแล้วก็จะนอนเลย"

ทว่าในความเป็นจริงเจ้าหญิงน้อยกลับขมตาไม่หลับ เพราะข่าวลือ
และความคิดเห็นของชาวเน็ตที่พูดถึงเธอในทางเสื่อมเสียตลอดช่วงเวลา
ที่เธอหายไป

'หายไปตั้งสองวัน สวยๆ แบบเจ้าหญิงจะรอดเงื่อมมือโจรหรือ'

'ปานนี้คงถูกย้ายไม่มีขึ้นดี'

และอื่นๆ อีกมากมายที่เธอทนอ่านไม่ไหว เรื่องราวของเธอถูกนำมา
ใส่สีตีไข่จนบานปลายกลายเป็นความขัดแย้งระหว่างสองประเทศ หนึ่งใน
ผู้สมัครนายกเทศมนตรีของเมืองหลวงปลุกกระแสดูชาตินิยมกล่าวหาว่า
กฤษ์ซาลาไม่ให้เกิดริเจ้าหญิงจากพัวร์ม ปล่อยให้เจ้าหญิงหายไปถึง
สองวัน

'คงคิดว่าพัวร์มเป็นไก่อรงบ่อนละสิ กฤษ์ซาลาจึงไม่ออกมารับผิดชอบอะไร'

เมื่อความคิดเห็นของผู้สมัครคนหนึ่งเรียกคะแนนนิยมจากประชาชน
พัวรัมาได้ ผู้สมัครคนอื่นก็กระโดดเข้าร่วมวงหาแสง ออกความคิดเห็นกันไป
ต่างๆ นานา เกิดการโต้เถียงจนเป็นกระแสในโลกออนไลน์เลยเกิดมาจนถึง
การประท้วงหน้าสถานทูต

"บ้ากันไปใหญ่แล้ว"

เจ้าหญิงฉาลิสสาถอนหายใจรัว รู้สึกเหมือนเธอได้กลายเป็นหมาก
ในเกมการเมืองที่เหล่านักการเมืองหยิบฉวยมาหาคะแนนนิยมให้ตนเอง
โดยไม่สนใจว่าคนที่ต้องแบกรับความขัดแย้งนี้ก็คือเธอเอง

"มีน้ำละ ตอนลงจาก ฮ. พวกนางก้าน้ำถึงมองแปลกๆ"

ไม่ใช่ว่าไม่เคยเผชิญข่าวลือมาก่อน ตรงข้ามเธอประสบมาตั้งแต่ยังเล็ก
ไล่มาตั้งแต่แม่มีชู้ เธอไม่ได้มีเลือดสีน้ำเงิน พระราชบิดาไม่รัก พระราชมารดา
ทอดทิ้ง เรื่องเหล่านั้นล้วนเป็นข่าวลือส่วนตัวที่เธอชินแล้ว แต่คราวนี้
ต่างออกไป เพราะกระแสแห่งความขัดแย้งถูกโหมกระพือเป็นความขัดแย้ง
ระหว่างประเทศ ละม้ายมีคนจงใจโหมไฟนี้ให้ลุกโชนยิ่งกว่าเดิม

คำถามคือใคร! และทำเพื่ออะไร!

บทที่ 5

เสียงสั้นรอกเท้ากระทบพื้นหินขัดดังตึกตักจากการเดินกลับไปกลับมา ด้วยสีหน้าร้อนใจ ตรงข้ามกับผู้เป็นเจ้านายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานด้วยท่าทีสงบเยือกเย็น มีอหนาอุบขนเจ้าเสื้ออ้วนที่นั่งอยู่บนพรมสีดำ ดวงตาสีน้ำตาล จุดดำยิบหยีลงยามผู้ที่เลี้ยงมาแต่อ่อนแต่อกอุบขนให้อย่างอ่อนโยน

"ทรงนั่งเฉยอยู่ได้ยังไงพะยะคะ ชาวออกโครมๆ แบบนั้น"

"แล้วแกจะให้ฉันทำยังไงล่ะปานเดย์"

"รับสั่งมาสิพะยะคะ จะให้กระหม่อมสั่งปิดหนังสือพิมพ์ สั่งให้เล่นชาวอื่นหรือไม่ก็ตั้งทีมไอโอมาเบียงเบนความเห็นของประชาชนก็ได้"

"ฉันจะห้ามความคิดคนได้ยังไง"

"แล้วจะปล่อยให้เจ้าหญิงน้อยรับเรื่องนี้ลำพังเธอพะยะคะ"

ปานเดย์เฝ้มปากเมื่อมหาราชฯผงกศีรษะขึ้นจากพนักพิงด้วยท่าทีเอื่อยเฉื่อย

"เรื่องบางอย่างมันมีจังหวะของมัน รีบร้อนไปจะเสียงานเปล่า"

ปานเดย์เป็นมหาตเล็กประจำพระองค์ของมหาราชฯมาแต่เป็นสิบปี รู้อารมณ์ของเจ้านายดีว่าโปรดหรือไม่โปรดอะไร แต่หากเป็นเกมการเมืองหรือการรับมือศัตรู ปานเดย์มักจะตามไม่คอยทันเจ้านายเสมอ

"แต่ที่ผ่านมามาตั้งห้าวันแล้ว อย่างน้อยฝ่าบาทก็น่าจะรับสั่งให้สำนักข่าว
เพล่าๆ ข่าวนี้บ้างนะพะยะคะ"

"ถ้าฉันทำเช่นนั้นก็เข้าทางคาลาลิ พวกมันเล่นงานฉาลิสสาเพื่อ
ชิงกระทบฉัน ข่าวถึงโจมตีว่าฉันไร้ความสามารถ แค้เจ้าหญิงพรัมก็ดูแล
ไม่ได้ แล้วจะดูแลประชาชนได้อย่างไร พวกมันเอาเรื่องนี้มาตีข่าวให้ฉันกับ
พรัมแตกคอกัน เพราะอยากให้ฉันเสียมิตรประเทศสำคัญไป"

"ฝ่าบาทหมายถึงกลุ่มบาดัลหรือพะยะคะ"

"ไม่ได้มีแค่กลุ่มบาดัล แต่คูชรีก็ร่วมด้วย"

กลุ่มบาดัลเป็นกลุ่มที่รวบรวมชนชั้นนำระดับประเทศไว้ด้วยกัน โดยมี
รานีคาลาลเป็นหัวหอกสำคัญ ซึ่งเปลอๆ อาจมีรานีจากคูชรีที่เป็นอริกับ
มหาราชามาณร่วมมือด้วย

"ทางโน้นคงรอจังหวะนี้มานาน พอฉาลิสสาบินมาร่วมงานเลยใช้แผน
ลักพาตัว แล้วโยนความผิดให้ฉันรับผิดชอบ โดยเลือกใช้คนจากคูชรี
เพื่อปิดสวະให้พันตัวว่ากลุ่มบาดัลไม่เกี่ยวข้อง"

"ร้ายกาจมาก!"

มหาราชาค่นยืมหั้น "คาลาลทำเรื่องเลวร้ายกว่านี้มาตั้งมาก นี่แค่
เสี้ยวหนึ่ง แก่ไม่เห็นต้องตกใจ"

"ว่าแต่ฝ่าบาททรงติดต่อไปทางพรัมรียังพะยะคะ ทางนั้นว่ายังไงบ้าง"
ฉามาณส่ายหน้า "อย่างน้อยฝ่าบาทควรอธิบายให้ทางพรัมเข้าใจนะพะยะคะ"

"รู้แล้วละน่า แก่ออกไปก่อนเถอะ"

ปานเดย์ทำความเคารพผู้เป็นนายก่อนก้าวฉับๆ ออกจากห้องไป
ทิ้งเจ้าเหนือหัวไว้กับเจ้าเสื่ออ้วนวัยสองขวบกว่า

"โทรตีใหม่เกอร์"

ฉามาณลูบหัวเสื่อโครงเบงกอลที่เลี้ยงมาตั้งแต่ตัวเล็กเท่าต้นแขน
แต่บัดนี้ตัวใหญ่จนเข้าอ้อมแทบไม่ไหว เจ้าเสื่ออ้วนงยหน้า แยกเขี้ยวแหลม
อวดกอนทั้งตัวลงนอนพ้งพากับพื้น แก่งหวางอย่างสบายอารมณ์

ขณะที่เจ้าของเสื้อกลับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันติดตามตัว สัญญาณจีพีเอสในเข็มเสื้ออันใหม่ที่เขาสับเปลี่ยนตอนคืนให้ ลลิสสาหลังออกมาจากกระท่อมจับไว้นึกว่าอันเก่าที่เคยแอบสับเปลี่ยนสมัยช่วยชีวิตอีกฝ่ายไว้ในวัยสิบเก้าปี

"ข่าวลือขนาดนี้ ยังมีแกใจซี้ม้ออีกเหอ ลลิสสา"

'ไปซี้ม้อ ไม่ต้องตาม เดี่ยวกลับไปเอง'

เจ้าหญิงลลิสสาทั้งข้อความไว้ให้พี่เลี้ยงมันจูก่อนแอบออกมาซี้ม้อตามลำพัง เธอขลุกอยู่ที่อุทยานเกือบสองชั่วโมง แต่แล้วความสงบก็ถูกรบกวนเมื่อขบวนองครักษ์ออกตามหากันจ้าละหวั่นจนเธอต้องซี้ม้อกลับตำหนักในที่สุด

"ลลิสสาแค่ออกไปซี้ม้อเล่น ทำไมต้องยกโขยงมาขนาดนี้ด้วยนะพี่มันจู" หญิงสาวซักสีหน้าใส่พี่เลี้ยงซึ่งยืนรออยู่หน้าตำหนัก

"ทรงหายไปเกือบสองชั่วโมง จะไม่ให้ร้อนใจได้ยังไงล่ะเพคะ"

"ลลิสสาส่งข้อความบอกพี่มันจูแล้วนี่นา"

"โทรศัพท์ของหม่อมฉันแบตฯ หมดนะสิเพคะ อย่างน้อยก็น่าจะแจ้งนางกำนัลคนอื่นไว้ด้วย แอบออกไปในสถานการณ์แบบนี้มันอันตรายนะเพคะ"

"ตายเสียได้ก็ดี ใครๆ จะได้เลิกเห็นลลิสสาเป็นหมากในกระดานเสียที"

"โอ้ ใครจะกล้าคิดแบบนั้นล่ะเพคะ"

"เยอะเยอะ เปิดเฟซบุ๊กก็เจอแล้ว"

แค่ออกไปซี้ม้อให้พ้นสายตาใครรู้ของเหล่านางกำนัลยังถูกตามตัวกลับตกลงเธอเป็นเจ้าหญิงหรือนักโทษกันแน่ ความขุ่นเคืองที่ยังอัดแน่นอยู่เต็มหัวใจทำให้เจ้าหญิงน้อยเร่งฝีเท้า หมายถึงเดินหนีกลับห้องนอน แต่ฝีเท้าก็เป็นอันต้องสะดุดเมื่อเสียงพุดคุยดังลอดมาจากโต๊ะน้ำชาในห้องนั่งเล่น

"พวกนักการเมืองทำไปเพราะหวังผลเลือกตั้ง คนหนึ่งพุดแล้วได้ขึ้น

คนอื่นก็หัวแสงทำตามๆ กัน เรื่องของราชวงศ์เป็นอาหารปากของประชาชน อยู่แล้ว พี่จะห้ามอะไรได้"

"แต่ลูกสาวหม่อมฉันเป็นเหยื่อนะเพคะ ฝ่าบาทไม่คิดจะทำอะไร เพื่อลิสสาบ้างรึไง"

"ไม่ใช่ไม่ทำ พี่แค่รอเวลาให้อารมณ์ของประชาชนเย็นลงกว่านี้"

"อย่างน้อยก็น่าจะรับสั่งให้นักข่าวเขียนข่าวเปลวๆ ลงหน่อย ฝ่าบาท เป็นมหาราชาณะเพคะ"

"ขึ้นเราสั่งห้ามออกข่าว พวกนั้นก็หันมาโจมตีว่าเราใช้อำนาจบาตรใหญ่ ปิดหูปิดตาประชาชน ทีนี้ล่ะประชาชนที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ก็คงพานเกลียด ราชวงศ์นะลิวดี"

แม้จะเห็นด้วย แต่ในใจของมหารานี้แห่งพัวร์กลับยังไม่หายขุ่นใจ

"แล้วจะปล่อยไว้แบบนี้หรือเพคะ ลิสสามีแต่เสียกับเสีย หม่อมฉัน มั่นใจว่าสองวันที่ลิสสาหายไปไม่มีเรื่องเสื่อมเสียเกิดขึ้น"

"พี่รู้ว่าลิสสาปลอดภัย ฌาร์มานยืนยันกับพี่เอง เชื่อพี่เถอะวดี อีกไม่นาน อะไรๆ จะดีขึ้นเอง"

"แล้วทรงคุยกับลิสสายังเพคะ"

"ลิสสาไม่ยอมเจอพี่นะสิ ไม่รู้โกรธอะไรนักหนา"

"ก็ทรงบังคับให้ลิสสาไปร่วมงานวันเกิดมหาราชาก็ไม่ล่ะเพคะ"

"พี่หวังดีหรือ"

รานี้ปัทมาวดีถอนหายใจ "ทรงเลิกจับคู่ลิสกากับมหาราชาก็ได้แล้วนะ เพคะ มหาราชายังสี่สิบแล้ว แต่ลูกสาวของหม่อมฉันแค่ยี่สิบเอ็ด ห่างกัน ตั้งเกือบยี่สิบปี ทรงคิดอะไรอยู่ถึงจับคู่ลิสกากับชายแก่"

"พูดซะเสียเลย ฌาร์มานแค่สามสิบเก้าเองวดี ยังไม่แก่เสียหน่อย ในสายตาของเรา ฌาร์มานเหมาะกับลิสสามาก เราเชื่อว่าฌาร์มานจะปกป้อง คู่ครองลิสสาได้"

"แต่หม่อมฉันรับปากรานีอยู่มาไว้ก่อนท่านสิ้นว่าจะดูแลลิสสาเหมือนลูก"

เพราะฉะนั้นอย่าทรงบีบให้ลิสสาไปดูตัวอีก หม่อมฉันไม่ยอมแน่"

"พี่ก็แค่..."

"ส่งลิสสาไปงานวันเกิดมหารราชา อ้างว่าเป็นตัวแทนพวรม แต่แท้จริงแล้ว ทรงวางแผนจะให้สองคนนี้ทำความรู้จักกัน อย่าคิดว่าหม่อมฉันรู้ไม่ทันนะ" มหารราชาแห่งพวรมยิ้มแห้งๆ เมื่อถูกรานี้หัวใจอ่านออกจนหมดเปลือก "สาวจ กุณฑลาลาสวยๆ เยอะแยะ เหตุใดต้องมาอยู่กับลิสสา หรือว่าทรงมีรสนิยมชอบเด็ก"

"ฉำร์มานไม่ใช่คนแบบนั้น แล้วอีกอย่างหมอนั้นวันๆ ทำแต่งงาน จะเอาเวลาไหนไปยุ่งกับผู้หญิง"

"หรือไม่กี่อาจจะโปรดเพศเดียวกันเหมือนที่คนเขาลือกัน"

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด"

"ฝ่าบาทเป็นแค่พระสหายนะเพคะ ไม่ได้อยู่กับมหารราชาตลอด ทรงแนพระทัยได้ยังไง"

"พี่รู้ก็แล้วกันว่าฉำร์มานไม่ได้ชอบเพศเดียวกัน ฉำร์มานเป็นพวกฝักใจ รักแล้วรักเลย"

"แปลว่าทรงมีคนรักอยู่แล้วหรือเพคะ"

สีหน้าของมหารราชาอาเมียร์เหมือนคนน้ำท่วมปาก จะเอ่ยตอบอะไรก็เข้าตัวไปเสียหมด

"เอาเป็นว่าฉำร์มานเหมาะสมกับลิสสามาก พี่เชื่อว่าเขาจะปกป้องคุ้มครองลิสสาได้"

"ทรงคิดแต่ในมุมของผู้ชาย คิดไทมว่าลิสสาจะทุกข์แค่ไหนหากต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก"

"พี่ถึงส่งลิสสาไปเจอฉำร์มานก่อนไงล่ะ ถ้าลิสสาไม่ชอบ พี่ก็ไม่บังคับ"

"ทรงยอมรับแล้วใช่ไหมเพคะว่าเป็นแผนของพระองค์" บางครั้งมหารราชาอาเมียร์ก็อยากให้รานีของพระองค์ใส่ชื่อ อ่อนต่อโลก ไม่ใช่รู้ทันพระองค์ไปเสียทุกอย่าง "ทรงทำแบบนี้ทางโน้นจะคิดว่าพวรมหมดหนทาง"

ถึงกับต้องส่งเจ้าหญิงไปแต่งงาน ไปเป็นตัวประกันทางการเมือง"

"เหลวไหล ตัวประกันอะไรกัน ฉาริมาไม่เคยแบบนั้นหรอก"

"ไม่รู้แหละ อย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้อีกนะเพคะ หม่อมฉันจะปกป้องลูกสาวของหม่อมฉันทุกวิถีทาง"

น้ำเสียงหนักแน่นของรานีบทมาวตีทำให้พายุอารมณ์ที่โหมกระหน่ำอยู่ในใจของเจ้าหญิงฉาลิสสาอ่อนกำลังลงจนเป็นลมเย็นอ่อนๆ ชวนชื่นใจ

นับตั้งแต่ทุลกระหม่อมยาลิ้นพระชนม์ด้วยโรคหัวใจเมื่อหลายปีก่อน ทุลกระหม่อมปู่ก็ลั่นวาจาว่าจะประทับอยู่แต่ในตำหนักฤดูร้อนเพื่อประพาศพิพรมหจรรย์แบบนักบวช รานีบทมาวตีจึงไปรับเธอมาประทับที่วังหลวง มหารานีรักและดูแลพระองค์เหมือนลูกสาวแท้ๆ กระทั่งเธอออกไปเรียนต่อที่อังกฤษ

'เรียนที่อื่นดีกว่าไหมฉาลิสสา เดียวนี้การศึกษาที่นั่นทัดเทียมกับลอนดอนเลยนะ'

มหาราชาค้าน เจ้าหญิงฉาลิสสาจึงหันไปเกาะแขนอ่อนแม่บุญธรรม
'พี่ตีชา ช่วยฉาลิสสาด้วย'

แน่นอนว่าแม่บุญธรรมที่รักเธอเหมือนลูกสาวแท้ๆ มีหรือจะไม่ออกหน้าช่วยสุดตัว

'อินเดียวกับพู่รั้มใกล้กันแค่นี้จะได้อะไรนักเชียว หม่อมฉันเห็นว่าไปเรียนที่ลอนดอนจะช่วยเปิดโลกให้ฉาลิสสา ได้รู้จักผู้คน เผลอๆ จะได้คอนเน็กชันอีกเพียบนะเพคะ'

'อยากได้คอนเน็กชันก็ให้ทูตของเราจัดการไป เป็นผู้หญิงเรียนเยอะๆ สู้สุดท้ายก็ต้องแต่งงานอยู่ดี'

'พี่ตีช่วยด้วยค่ะ ฉาลิสสาไม่อยากแต่งงาน'

'อย่าลืมนะว่ารานีอุษมายกฉาลิสสาให้เป็นลูกสาวของหม่อมฉัน ฝ่าบาทเป็นแค่พี่ชาย เพราะฉะนั้นสิทธิ์ขาดการตัดสินใจเป็นของหม่อมฉัน ถ้าลูกสาวหม่อมฉันไม่อยากแต่ง ใครก็บังคับไม่ได้ทั้งนั้น'

'พี่ก็ไม่ได้บอกให้แต่งงานนี้พี่รู้งี้เสียหน่อย'

'เรียนจบกลับมาแล้วลิสสาอยากกลับมาทำงานพัฒนาศิลปวัฒนธรรม
ในประเทศค่ะพี่วดี ลิสสาไม่อยากแต่งงาน'

'จะ ไม่แต่งงานก็ไม่แต่งงาน' รานีบีทมาวตีพยักหน้าเห็นด้วยก่อนถลึงตาใส่
สวามี 'ลูกสาวหม่อมฉันเป็นคนเก่งมีความสามารถ เรียนจบมาแล้วอยาก
กลับมาทำงานพัฒนาประเทศก็ถูกแล้ว จะรีบแต่งงานทำไมเพคะ'

'ไม่ได้รีบ พี่ก็แค่...แค่นี้ลิสสาก็ร้ายกาจจนหาผู้ชายมาแต่งงานด้วยไม่ได้
แล้วนะวดี แสบแบบนี้ผู้ชายที่ไหนจะรับมือไหว'

'แต่งงานไม่ได้ก็ไม่แต่งงาน ลูกสาวคนเดียว หม่อมฉันเลี้ยงได้'

เจอคำขาดแบบนี้เข้า มหาราชาแห่งบุรีรัมย์ซึ่งเกรงใจมหาหรานีเป็นทุนเดิม
ถึงกับถอนหายใจแรงๆ

'ตามใจกันตั้งแต่ทุลหม่อมอย่างจนมาถึงวดี ลิสสาถึงขั้นไม่ฟังใครแบบนี้'

รับสั่งจบก็เดินตืดตั้งจากไป ทิ้งให้เจ้าหญิงลิสสาอยู่กับรานีบีทมาวตี
ลำพัง

'ลิสสาทำให้พี่วดีกับพี่ราชทะเละกันใช่ไหมคะ'

'ไม่ต้องไปสนใจหรอก ดูไปงั้นเอง ที่จริงก็หวังลิสสานั้นแหละ
ไปไกลหูไกลตาใครจะดูแล'

'พี่วดีอยากให้ลิสสาเรียนใกล้ๆ เหมือนพี่ราชเธอคะ'

'พี่รักลิสสาเหมือนลูกก็ต้องอยากให้ลิสสาเรียนใกล้ๆ เป็นธรรมดา
แต่อนาคตเป็นของลิสสา ลิสสาต้องตัดสินใจเอง พี่จะคอยซัพพอร์ตลิสสาเอง'

'ลิสสารักพี่วดีที่สุดในโลกเลยคะ'

เจ้าหญิงลิสสาดวงแขนกอดทรานีบีทมาวตีไว้ด้วยความดีใจ
รานีบีทมาวตีลูบศีรษะกลางหยอกยิ้มๆ

'เดี๋ยวลิสสาไปเรียนที่โน่น เจอหนุ่มๆ ถูกใจก็รักแฟนมากกว่าพี่อยู่ดี'

'ไม่มีทางหรอกค่ะ พี่ราชยังบอกเองเลยว่าไม่มีหนุ่มคนไหนรับมือ
ลิสสาได้'

คำพูดนั้นยังคงดังก้องอยู่ในความคิดของเจ้าหญิงลลิสสามากกระทั่ง
ปัจจุบัน เธอเรียนเพื่อกลับมาพัฒนาประเทศเล็กๆ อย่างพัวร์ม ไม่ใช่เพื่อแต่งงาน
กับมหาราชาที่เต็มไปด้วยเรื่องอื้อฉาวสักหน่อย

"ใครจะไปยอมแต่งงานด้วย ชี!"

บทที่ 6

แม้ข่าวลือเรื่องชาติกำเนิดของเจ้าหญิงลลิสสาจะดังกระฉ่อนมาตั้งแต่ยังเล็ก แต่ด้วยบุคลิกลักษณะที่น่ารัก บอบบางเหมือนตุ๊กตา ทำให้ประชาชนพุ่มส่วนใหญ่รักเจ้าหญิงเหมือนลูกเหมือนหลานจนเรียกกันติดปากว่า 'เจ้าหญิงน้อย' ดังนั้นเมื่อแก้วตาดวงใจของชาวพุ่มถูกย่ำยีศักดิ์ศรี มีหรือประชาชนจะไม่ทวงความเป็นธรรม

กระแสแห่งความขัดแย้งระหว่างสองประเทศทวีความดุเดือด จากการเมืองท้องถิ่นสู่การเมืองระดับประเทศ ดารานักร้อง เซเลบริตี้คนดัง หรือแม้แต่เน็ตไอดอลหิวแสงล้วนดาหน้าออกมาให้ความเห็นตามทีวีและสื่อสังคมออนไลน์ แต่ใครจะรู้ว่าเบื้องหลังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างสองมหाराชากลับแน่นแฟ้นยิ่งนัก

"ขอโทษที่ทำให้วุ่นวายนะราช"

"คนที่นายต้องขอโทษน่าจะเป็นลลิสามากกว่า"

"ลลิสไม่ฟังฉันหรอก"

มหाराชาแห่งพุ่มพยักหน้าด้วยรู้ว่าน้องสาวของตนนั้นดีจริงชัดกับภาพลักษณ์น่ารักสดใสลิบลับ

"รันไปงั้นแหละ นายเห็นลลิสมานานน่าจะรู้"

"เพราะรู้ณะลล ถึงไม่กล้าคุย"

ออเมียร์หัวเรอะพริตเมื่อจับอวมกริ่งเกรงในน้ำเสียงของเพื่อนได้

"โทรมาคราวนี้ นายคงมีทางออกแล้วลลนะ"

"อืม แต่ไม่รู้วาลลสสาจะยอมไม่หม"

"ทางออกอะไร"

"แต่งงาน!"

เรียวปากของมหารราชาแห่งพฐัมกระตุก ลลหน้าเข้มนขึ้นลละม้ายเห็น
เค้าลางอวมยุงยากลอยมาแต่ไกล

"ลลสสายังเด็ก"

"ส่วนฉันก็แก่ขึ้นทุกวัน"

ด้วยอายุที่ห่างกันเกือบยี่สิบปีทำให้มหารราชาแห่งพฐัมเริ่มไม่แนใจว่า
ทั้งคู่จะลงเอยกันได้รึเปล่า ฉาร์มานมีอำนาจและมันสมอง รับมือกับ
อวมสับสนของลลสสาได้ก็จริง แต่ลลิ่งหนึ่งที่ภรรยาของเขาเตือนไว้ทำให้
เขาไม่อาจรับปากได้โดยง่าย

"นายก็รู้ว่าฉันกับลลสสาเจอกันแต่ไม่กี่ครั้ง ที่แรกฉันคิดว่าให้ลลสสา
มาร่วมงานวันเกิดฉัน เราจะได้มีเวลาทำอวมรู้จักกันมากขึ้น แต่ไม่คิดเลยวว่า
อวมมันจะใช้ลลสสาเป็นหมมากเพื่อชิงกระบฉัน"

"นายรู้แล้วหรือวว่าเป็นผีมือใคร"

"อวมเดิม"

"ถ้าลลสสาแต่งงานไปกฐนศซาลา ศตรูของนายไม่จ้องเล่นงานน้องฉันด้วย
รึไง"

"ฉันจะปกป้องลลสสาด้วยชีวิต"

ออเมียร์รับรู้ถึงอวมรักที่เออลันอยู่ในหัวใจเพื่อน เพราะฉาร์มาน
สารถาพบกับเขาตามตรงเมื่อลลสสาอายุได้สิบเก้าปี และเขาก็เฝ้าอวม
อวมเป็นไปของทั้งคู่มาตลอด ทว่าอวมแต่งงานมีบัจจยให้ต้องกัวงวลกว่านั้น

"เรื่องแต่งงาน ฉันอยากยี่ตออกไปก่อน วตไม่มีวันยอมแน"

"แต่เนี่ยเป็นทางออกที่ดีที่สุด"

"ดีที่สุดสำหรับใครล่ะ... ฌาร์มาน"

"นายก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำให้ลิสสาเสียใจ"

เขารู้ดีทีเดียวว่าเพื่อนซี้ยอมเอาชีวิตเข้าแลกหลายต่อหลายครั้ง เพื่อปกป้องน้องสาวจากอันตรายทั้งปวง จะมีชายใดในโลกนี้ยอมตายเพื่อหญิงที่รัก โดยที่ผู้หญิงคนนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร

'แค่ลิสสาปลอดภัย... ก็พอแล้ว'

ฌาร์มานเคยยอมรับด้วยน้ำเสียงก้อเขิน อาเมียร์ไม่เข้าใจความรักในแบบฉบับของฌาร์มานนัก เพราะความรักของเขากับรานนี่คือการร่วมฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน แต่ของฌาร์มานคือการอยู่เบื้องหลังคอยคุ้มครองและเฝ้ามองคนที่ตนเองหลงรักให้อยู่ดีมีสุข

อาเมียร์อยากเอาใจช่วยเพื่อน แต่การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ยิ่งเป็นการแต่งงานต่างเชื้อชาติด้วยแล้วยิ่งต้องผ่านขนบธรรมเนียมประเพณีมากมาย แต่เห็นแก่ความสัมพันธ์อันยาวนานเขาจะลองสักตั้ง

"เอาเป็นว่าฉันจะลองเกริ่นดู"

ในเมื่อรับปากแล้วอาเมียร์จึงแสวงเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นซึ่งมีรานนี่ปัทมาวดีกับลูกสาวลูกชายวัยแปดขวบ และเจ้าหญิงลลิสซากำลังพูดคุยกันอย่างครื้นเครง สีหน้าเคร่งเครียดของตนทำให้รานนี่ปัทมาวดีส่งบุตรสาวบุตรชายให้นางกำนัลพาออกไปข้างนอก เจ้าหญิงน้อยทำที่จะลุกขึ้น แต่เขากลับโบกมือห้ามไว้

"ลิสสาอยู่คุยกับพี่ก่อน"

สัญญาตามาณความเป็นแม่ทำให้รานนี่ปัทมาวดีทางกรงเล็บปกป้องลูกน้อย

"มีธุระอะไรรีเปลาเพคะ ไหนว่าฝ่าบาทมีประชุมเช้า"

"พี่มีธุระ อยากรักษาลิสกากับวดีก่อน"

สองแม่ลูกมองหน้ากันด้วยความหวาดระแวง และขยับเข้าหากันโดยอัตโนมัติ

"มีเรื่องอะไรเพคะ"

"ฉารัมานเสนอทางออกด้วยการขอลิสสาแต่งงาน"

ทั้งสองเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ เจ้าหญิงน้อยยังไม่ทันเอ่ยปฏิเสธ แม่บุญธรรมก็ออกโรงก่อนทันที

"นี่เธอเพคะทางออก ฝ่าบาทจะทรงยอมให้ทางนั้นคิดว่าเราเป็นลูกไฉนก็จะบีบบังคับก็ได้เธอเพคะ"

"ไม่ใช่อย่างนั้นหวดี ฉารัมานทำไปเพื่อรักษาเกียรติของลิสสา"

"รักษาเกียรติ? แล้วไม่ห่วงความรู้สึกของลูกสาวหม่อมฉันบ้างเธอเพคะ ลิสสาเพิ่งจะยี่สิบเอ็ด แต่ฉารัมานเกือบจะยี่สิบแล้วนะเพคะ ฝ่าบาทจะให้ลิสสาแต่งงานกับคนแก่คราวพ่อเธอเพคะ"

"ฉารัมานไม่ได้แก่ขนาดนั้นสักหน่อยหวดี อีกร้อยอย่างก็อยากเป็นรานีของฉารัมานทั้งนั้น"

"จึ้นก็ยกให้คนพวกนั้นสิเพคะ มาอยู่กับลูกสาวหม่อมฉันทำไม"

"ฟังกันบ้างสิหวดี ทำไมไม่มีเหตุผลแบบนี้"

"เรื่องเหตุผล...หม่อมฉันคงสู้ฝ่าบาทไม่ได้ แต่ความรักลูก หม่อมฉันมีมากกว่าพระองค์แน่"

ทั้งสองจ้องตากันอย่างไม่มีความใคร่ยอมใคร ทำเอาคนกลางอย่างเจ้าหญิงลลิสสาลอบถนหายใจ เธอรู้ดีว่ารานีบีทมาวตีรักตนเหมือนลูกสาวจึงไม่อยากให้เธอถูกบังคับ ทว่าสองวันมานี้เธอครุ่นคิดถึงทางแก้และผลลัพท์ขึ้นเบาไปจนถึงร้ายแรงที่สุด และหนึ่งในนั้นคือการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์สองประเทศ

ในเมื่อเธอยังไม่มีคนรัก และไม่เคยมคิดจะรักใคร เพราะเห็นตัวอย่างของทูลกระหม่อมพอกับทูลกระหม่อมแม่มาแล้ว เธอจึงมองความรักเป็นสิ่งแปลกปลอม เป็นของแสลงที่สิ้นเปลืองเวลา การต่อรองผลประโยชน์ต่างหากที่ช่วยให้เธอมีชีวิตรอดอย่างมั่นคงและปลอดภัย

บางทีการแต่งงานกับผู้ชายที่ใครๆ ลือกันว่าโหดเหี้ยมอาจไม่แย่นัก ฉารัมานขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ร้ายวร้ายที่สุดในภูมิภาคเอเชียใต้

แถมรูปร่างหน้าตาของเขาก็...ไม่เบาเลย

เราสองคนมีเหตุให้เจอกันหลายครั้ง ซึ่งเธอยอมรับโดยคุณิว่าเขาโดดเด่นท่ามกลางคนหมู่มาก รูปร่างสูงใหญ่บึกบึนแบบทหาร หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ท่าทางเย็นชาทำให้เขาน่าค้นหา ข้อสำคัญเพื่อนของเธอกรี๊ดเขามาก

'เขาฮอตมากนะลิสสา เป็นคิงที่ยิ่งโสดแล้วก็แสนดีซุ่มมาก เธอไม่รู้รักเขาได้ยังไง'

'ก็เคยคุยบ้าง'

'ถ้าฉันเป็นเจ้าของผุ้ม ฉันต้องหาข้ออ้างแะไปเยี่ยมเขาบ่อยๆ แน่' เพื่อนสาวอีกคนที่กรี๊ดมารึนเหมือนกันก้าวเข้ามารว่มวง

'พวกเธอนินทาแต่ดีดีฉันอยู่หรือ'

'แต่ดีดี? เขายังไม่แต่งงานไม่ใช่หรือ'

'เขาเอาไว้เรียกผู้ชายมีอายุแต่ยังภูมิลาน มาดตียะ'

เขามาดีจริงๆ นั่นแหละ ขนาดยื่นไกลกันแบบนี้ยังโดดเด่น งามสง่า สมกับเป็นมหाराชา

'ได้ข่าวว่าเขารวยมาก มีเหมืองเพชรเหมืองทองของตัวเอง จริงรีเปล่า'

'ทำนองนั้น กุณฐ์ชาลามีแร่หายากเยอะมาก ไม่เหมือนประเทศฉันหรอก เป็นประเทศเกษตรกรรมเล็กๆ แต่ถ้าหยุดส่งออกสินค้าเกษตรเมื่อไร ประเทศแถวนี้อดตายแน่'

'ผลอไม่ได้เลยนะลิสสา ชิงใส่ประเทศอื่นตลอด' เจ้าหญิงน้อยหัวเราะเสียงใส 'ไม่เอาละ ไม่พูดเรื่องการเมืองดีกว่าปวดหัว ไปเซย์ฮัลโลเขากันดีกว่า'

'ไม่ละ เธอไปเถอะ ฉันไม่อยากร่งซินเธอ เกิดเขาชอบฉันขึ้นมา เธอออกหักแน่'

'ฮุ!'

เพื่อนสาวย่นจมูกใส่ก่อนเดินนวยนาดไปหามหาราชา ไม่นานเขาก็หันมาทางเธอ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเหตุใดหัวใจของเธอถึงเต้นถี่ขึ้น

ไบหนำร้อนเห่อซึ้นโดยไมทันตั้งตัว แต่แล้ววินาทีถัดมาเขาก็หันกลับไปพูดคุยกับเพื่อนของเธออีกไม่กี่คำ ฝ่ายนั้นก็เดินหน้าหมองกลับมา

'เกิดอะไรซึ้น'

'อกหักนะสิยะ ยังไม่ทันชวนเด็ด เขาก็บอกว่ามีคนรักอยู่แล้ว'

เรื่องราววันนั้นย้อนเข้ามาในความทรงจำทุกครั้งที่ได้พบกัน... *เขามีคนรักอยู่แล้ว!*

หรือว่าเหตุผลที่ทางนั้นเสนอการแต่งงานเพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างสองประเทศ แท้จริงแล้วเขาต้องการจะใช้การแต่งงานครั้งนี้กลบข่าวลือเรื่องนิยมไม้ป่าเดียวกัน

จะว่าไปการแต่งงานกันเพื่อรักษาผลประโยชน์ระหว่างประเทศก็ดีเหมือนกัน ถ้าเธอแต่งงาน พูรัมก็จะมีกษัตริย์ซาลาคอยคุ้มครองและคานอำนาจกับคูซรี โดยไม่ต้องคอยระวังว่าสองประเทศนี้จะร่วมมือกันแล้วหันมารังแกประเทศเล็กอย่างพูรัมรีเปล่า

"ตกลงค่ะพี่ราช ลิสสาจะแต่งงาน"

คำตอบที่ทะลุชั้นกลองปล้องทำให้มหาราชและรานีแห่งพูรัมมองกันตาค้าง

"ไม่ได้นะลิสสา การแต่งงานคือความสุขทั้งชีวิตของลิสสา พี่ไม่มัวนยอมให้ลิสสามาเสี่ยง"

"ลิสสาโอเคกับการแต่งงานนี้ค่ะ พี่ราชบังคับลิสสาไม่ได้อยู่แล้วพี่วดีก็รู้"

แต่ความเป็นแม่ทำให้ยังมีถ้อยคำค้างคาใจไม่หาย

"ถ้าลิสสากังวลเรื่องทางออกเลยรับปากเพื่อให้เรื่องจบๆ ไป พี่บอกเลยว่าไม่จำเป็น พี่จะหาข่าวใหม่มากลบเรื่องลิสสาเอง ลิสสาไปเรียนต่อโทสักใบ รอจนเรื่องเงียบแล้วค่อยกลับมาก็ได้"

"ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะพี่วดี ลิสสาไม่อยากหนีปัญหา เชื่อลิสสาลิสสะ พี่วดี คนอย่างลิสสาไม่ยอมให้ใครเอาเปรียบง่ายๆ หรือไหนๆ ลิสสาก็เป็น

หมากในเกมการเมืองครั้งนี้แล้ว ลิสสาจะแต่งงานกับฝ่าบาทคะ แต่มีเงื่อนไขนะคะ"

"เงื่อนไขอะไร"

อาเมียร์ประจักษ์ความแสนสันของน้องสาวมาตั้งแต่อีกฝ่ายยังเยาว์โตเป็นสาวแล้วมีหรือความแสนสันนี้จะลดน้อยลง เปล่อย จะทวีคูณความร้ายกาจขึ้นด้วยซ้ำ

"ข้อแรกคุณชัชวาลต้องทำสัญญาซื้อขายสินค้าเกษตรของฟาร์ม ลิสสาต้องการผูกขาดตลาดสินค้าคะ เกษตรกรต้องขายสินค้าได้ และทางคุณชัชวาลต้องประกันราคาสินค้าขั้นต่ำให้เราเป็นเวลาสิบปี"

"สิบปี? มันไม่นานไปหน่อยหรือลิสสา"

"หรือว่าฝ่าบาทจะลงจากบัลลังก์เร็วๆ นี้ละคะ ลิสสาจะได้ปฏิเสธการแต่งงานนี้ซะ"

"แล้วทำไมต้องสิบปีด้วยละ"

"อีกสิบปีข้างหน้าเทคโนโลยีทางการเกษตรคงก้าวไกลกว่านี้ คุณชัชวาลอาจพบวิธีการเพาะปลูกบนที่สูง ถึงเวลานั้นเขาอาจหาข้ออ้างมาปฏิเสธสินค้าของฟาร์ม อีกทั้งอุตสาหกรรมเกษตรของฟาร์มน่าจะพัฒนาไปมากกว่านี้ ถึงเวลานั้นเราคงพัฒนาสินค้าเกษตรป้อนตลาดโลกได้ไม่ยาก"

"ลิสสาไปเรียนศิลปะแน่หรือ พี่นี่กว่าเรียนเศรษฐศาสตร์เสียอีก"

"บอกแล้วไงเพคะว่าลูกสาวของหม่อมฉันฉลาด"

"แล้วข้อสองละ"

"สินสอดของลิสสาเพคะ"

"สินสอด?"

ตามธรรมเนียมโบราณของฟาร์มแล้ว เจ้าสาวต้องเป็นฝ่ายหอบสินสอดไปขอเจ้าบ่าว มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ฐานะ แม้ปัจจุบันธรรมเนียมนี้จะล้าสมัยและมีการรณรงค์จากกลุ่มผู้หญิงยุคใหม่ให้ยกเลิกไปแล้ว แต่ในทางปฏิบัติยังมีให้เห็นกันจนชินตา

"เท่าไร"

"ทองยี่สิบตันเพคะ"

อาเมียร์เบิกตาโพลงด้วยความตกใจ "รู้ตัวไหมว่าพูดอะไรออกมาลิสสา"

"รู้ค่ะพี่ราช ทองยี่สิบตันนี้ ลิสสาไม่ได้เก็บไว้เอง แต่จะเอาไปเป็น
ทุนสำรองระหว่างประเทศค่ะ"

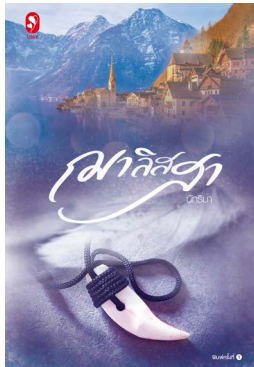
ความเสี่ยสละของเจ้าหญิงน้อยทำให้น้ำตาของแม่บุญธรรมตกใน
ลูกสาวคนโตของตนมีความคิดอ่านลึกซึ้งถึงเพียงนี้ เป็นเรื่องน่าชื่นชม
แต่การยอมเสี่ยสละตนเองเพื่อประเทศขนาดนี้ ราชินีทรมวยตียอมไม่ได้

"เห็นไหมเพคะว่าลูกสาวหม่อมฉันเสี่ยสละเพื่อพัวร์มขนาดไหน แล้ว
พระองค์ล่ะทรงทำอะไรเพื่อปกป้องน้องสาวของพระองค์บ้าง"

"ลิสสาไม่ได้ฝืนใจหรือค่ะ พี่ตีสลองคิดดีๆ ลิสสะ ลิสสาเป็นคนเลือก
ฝ่าบาทนะ ไม่ใช่ฝ่าบาทเลือกลิสสา เพราะฉะนั้นหากฝ่าบาทผิดเงื่อนไข
แม้แต่ข้อเดียว ลิสสาก็ไม่แต่งค่ะ"

"แต่ว่าแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ มันหมายถึง..."

"ความรักนะหรือคะ ลิสสาไม่รู้จักมันด้วยซ้ำ ขอแค่ลิสสาได้ประโยชน์
พัวร์มได้ประโยชน์ ลิสสาพร้อมดีลค่ะ!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3AfsTzu>